

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΠΟ'ΕΜΙΚΗ ΑΜΕΣΟΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

ΥΠΟ ΑΘΑΝ. ΣΜΠΑΡΟΥΝΗ

Α'. Παρατηρήσεις επί της προσφύτου έφαρμογής.

Απόδοσις τῶν ἀμέσων φόρων κατὰ τὰ τελευταία εἰκοσ. ἔτη. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, δεθείσης εὐκαιρίας εἰς τὸ ἐκδοθὲν ἡμέτερον πόνημα «Φορολογία Καθαρῶν Προσόδων», προεταίναμεν ὅπως ὁ ἔλεγχος καθαρῶν προσόδων διὰ τὰ ἔτη 1919—1923 ἐνεργηθῆ ἑπιτροχάδην, διὰ νὰ δυνηθῆ ἡ φοροτεχνικὴ ὑπηρεσία νὰ καταστῆ ἐνήμερος ὡς πρὸς τὴν βεβαίωσιν τῶν ἐσόδων τοῦ τότε τρέχοντος ἔτους 1923-24. Ἐθεωρήσαμεν δὲ τὴν τοιαύτην ἐνημέρωσιν ὡς κεφάλαιον πολυτιμότερον τοῦ ἐσόδου, τὸ ὅποιον θὰ ἠδύνατο τὸ Κράτος νὰ πραγματοποιήσῃ δι' ἐνδελεχοῦς ἐλέγχου τῶν παλαιῶν ἐκκρεμοτήτων. Διότι: ἄλλως μὲ τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ Ὄργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὑπηρεσίαν, ἣτις ἀνταποκρίνεται εἰς ἀνάγκας ἐπιπέδων ἐσόδων θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωμεν συγχρόνως ἄρτιον ἔλεγχον πέντε ἐτῶν.

Ἐπιβάλλοντες δὲ τὸ κράτος τοῦ νόμου, ὡς πρὸς μὲν τὰ παρελθόντα ἔτη ἐν τινι μόνον μέτρῳ, ὡς πρὸς δὲ τὸ τρέχον τό τε ἔτος καθ' ἑλγὴν τὴν ἔκτασιν, θὰ καταρωθῶμεν τὴν ἐξύψωσιν τοῦ κύρους τῆς Διοικήσεως ἐναντι τῶν φορολογουμένων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐσχηματίσθη ἢ πεποιθήσεις, ὅτι μόνον οἱ φιλόνομοι πληρώνουν, οἱ δὲ ἀμελεῖς καὶ ἐπιτήδειοι εὐνάνται ἀνενοχλήτως νὰ καταστρατηγῶσι τοὺς φορολογικοὺς νόμους.

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων, ἀναλυτικῶς κατὰ κατηγορίας καὶ συνθετικῶς, ὑπῆρξεν ἡ κατὰ τὸν ἀκόλουθον πίνακα I.

Ἐν τῷ τεύχει τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν «Περὶληψις τῆς κειμένης ἀμέσου φορολογίας» (ἐγκ. 23 τοῦ 1919 σελ. 91) περιλαμβάνεται ἡ ἀπόδοσις τῶν παλαιῶν φορολογικῶν, τῶν ἀντιστοιχοῦσῶν εἰς τὰς κατηγορίας ἀναλυτικῶς φόρου καὶ τὸν συνθετικὸν φόρον καθαρῶν προσόδων κατὰ τὸν ἀκόλουθον πίνακα II. Εἰς τὸν πίνακα II περιλαμβάνονται καὶ φορολογίαι μὴ ἔχουσαι ἀντιστοίχους εἰς τὸν πίνακα I, ἐν τούτοις ἀφήνομεν τοὺς ἀριθμοὺς ἀθίκτους ἐπειδὴ δὲν εἶναι σημαντικὴ ἡ διαφορά. Σημειοῦμεν ὁμως κεχωρισμένως τὰ γεωργικὰ.

Ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ πίνακος I πρὸς τὸν πίνακα II παρατηροῦμεν

ὅτι διὰ τῆς φορολογικῆς μεταρρυθμίσεως ἐπῆλθεν αὐξήσις ἐσόδων (μὴ περιλαμβανομένων τῶν τῆς γεωργικῆς φορολογίας) ἀπὸ 27 ἑκατομμυρίων τοῦ 1917 καὶ 21 ἑκατομμυρίων τοῦ 1918 εἰς 33 ἑκατομμύρια κατὰ τὸ 1919 καὶ εἰς 50 ἑκατομμύρια κατὰ τὸ 1920, καθ' ἃ οὐδεμίαν ὑποτίμησιν δραχμῆς ἔχομεν νὰ ὑπολογίσωμεν, διότι ἡ κατὰ τὰ ἀμέσως προηγούμενα ἔτη 1918 καὶ 1919 τιμὴ τοῦ συναλλάγματος ἐπὶ Λονδίνου ἦτο περὶ τὸ ἄρτιον.

Ὡσαύτως ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν ἀριθμῶν τοῦ πίνακος I μεταξὺ τῶν, παρατηροῦμεν βαθμιαίαν αὐξήσιν ἐσόδων τῆς νεαρᾶς φορολογίας ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Ἄν ὁμοῦ λάβωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν παραλλήλως προΐσθασαν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἔκπτωσιν τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ χαρτίου ἡμῶν νομίσματος, ἐπιδράσαντες:

α) ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων ἐκάστου φορολογουμένου, ὅστις δὲν ἤρκαίτο πλέον, λόγῳ καὶ τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμαρίθμου ζωῆς, εἰς τὸ παλαιὸν εἰσόδημα, ἀλλ' ἐπεξίγεται τὴν πραγματοποιήσιν ἀνωτέρου εἰσοδήματος, ὃ ἐπὶ τοῦ ὅπου φόρος θ' ἀπέβαινε κατὰ φυσικὸν λόγον ἀνώτερος καὶ

β) ἐπὶ τῶν δαπανῶν βεβαίωσεως τοῦ φόρου καὶ τῶν ἐν γένει δαπανῶν τοῦ Κράτους,

θὰ πεισθῶμεν ὅτι ὄχι μόνον οὐδεμία βελτίωσις τῶν Δημοσίων Οἰκονομικῶν ἐπῆλθεν ἐκ τῆς ἐισαγωγῆς τῆς νέας φορολογίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ πολὺ ὑπελείφθη αὕτη, σημειώσαντα φθίνουσιν πρόσοδον.

Τοῦτο ὁμοῦσ ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην καθυστέρησιν τῆς ὑπηρεσίας. Διὰ νὰ μορφωθῆ δὲ γνώμη περὶ τῆς τοιαύτης καθυστερήσεως θ' ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ μὲν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐπίδοσις νέων δηλώσεων οἰκοδομῶν ὑπεγορευθῆ πρό παντός ἐκ τοῦ ὅτι σχεδὸν οὐδαμοῦ ἐγένετο πλήρης ἔλεγχος τῶν κατὰ τὸ 1919 ἐπιδοθησῶν δηλώσεων. Ἐτι εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον εἰς ἐλαχίστας Ἐφορίας ἐγένετο ὀριστικὴ βεβαίωσις καὶ ἔτι εἰς τὰς ἐμπορικὰς καὶ βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις ὀριστικὴ βεβαίωσις ἤρξατο εἰς τὸν ἀκόλουθον μόνον ἀριθμὸν Ἐφορίων,

1919	ἐπὶ	114	Ἐφορίων	εἰς	τὰς	68
1920	»	126	»	»	»	62
1921	»	126	»	»	»	41
1922	»	126	»	»	»	22
1923	»	126	»	»	»	3

Πρέπει δὲ νὰ προστεθῆ ὅτι ἡ τοιαύτη ὀριστικὴ, συνεπεῖα ἐλέγχου τῶν φορολογουμένων, βεβαίωσις ἤρξατο μόνον χωρὶς νὰ ἔχη περαιωθῆ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Ἐφορίων. Εἰς τὰς λοιπὰς Ἐφορίας ἔχει μὲν ἀρχίσει ἰσχυρῶς ὁ ἔλεγχος, ἀλλ' ἡ βεβαίωσις ἐπὶ τῆ βάσει ἀποτελεσμάτων ἐλέγ-

χου δὲν ἐγένετο. Αἱ τοιαῦται ἐκκρεμότητες εἶναι περισσότεραι εἰς τὰς μεγάλας Ἐφορίας, πλὴν τῆς τοῦ Πειραιῶς, εἰς ἣν ἐγένετο συστηματικὴ ἐργασία, τῇ βοήθειᾳ καὶ ἐπαρκοῦς προσωπικοῦ ἐμπειροτεχνῶν τεθέντος εἰς τὴν διάθεσίν τῆς.

Ἄναλογος ὑπῆρξε καὶ ἡ σταδιοδρομία τῶν λοιπῶν ἀμέσων τακτικῶν φορολογιῶν, εἰς τὰς ὁποίας παρατηρεῖται ὄχι μικρὰ καθυστέρησις (Ἔρα πίνακα III).

Ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς καθυστέρησεως περὶ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν φόρων, δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐνταῦθα, καθόσον ταῦτα εἶναι πολὺ γνωστά. Αἱ ἐπιστρατεύσεις, ὁ πολιτικὸς σάλος, τὸ γλίσχρον τῶν ἀποδοχῶν κλπ. ἐδεκάτισαν τὸ προσωπικὸν τῶν Οἰκον. Ἐφοριῶν, ἐπερ ἀντιθέτως εἶχεν ἀνάγκην ποσοτικῆς καὶ ποιοτικῆς βελτιώσεως, ὡς θέλομεν ἐξηγήσει κατωτέρω.

Ἡ τοιαύτη ὑπηρεσιακὴ καθυστέρησις ὄχι μόνον πρόξενος ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς βλάβης εἰς τὸ Δημόσιον γίνεται, ἀλλὰ καὶ τὸν μετέτητὴν στερεῖ τῶν μέσων ἕως μορφώση γνώμην περὶ τοῦ ἀν' ὑπῆρξεν ὀφέλιμος καὶ σκόπιμος ἢ ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον γενομένη ἀπὸ τοῦ 1919, εἰσηγγῆσει τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Μ. Νεγροπόντη, μεταρρυθμίσις τῆς ἀμέσου ἡμῶν φορολογίας. Καθόσον τὰ ἐμφανιζόμενα εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ τοὺς ἀπολογισμοὺς τοῦ Κράτους κονδύλια ἀντιπροσωπεύουσι μᾶλλον τὴν προαιρετικὴν εἰσφορὰν τῶν φορολογουμένων καὶ ὄχι τὸν φόρον, ὅστις ὑφίεται εἰς τὸ Κράτος, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νομοθέτου καὶ τὴν δικαιοσύνην. Δὲν εἶναι δὲ τὸ τοιοῦτον ὑπερβολὴ εὐδ' ἀνεξήγητον, ἀφοῦ τὸ ἐν εὐρείᾳ κλίμακι εἰσαχθὲν ὑπὸ τῆς νεαρᾶς νομοθεσίας τῶν ἀμέσων φόρων σύστημα τῆς δηλώσεως τοῦ φορολογουμένου ὀφείλει νὰ συμπληρῶνται ὑπὸ πραγματικοῦ καὶ ἐξονυχιστικοῦ ἐλέγχου, ὅστις ὅμως, ὡς προσέπιπεν ἐγένετο λίαν ἀτάκτως.

Συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι ἡ κατάστασις καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἀτυχῶς δὲν ἐβελτιώθη, αἱ δὲ Ἐφορίαι, πλὴν εὐαρίθμων ἐξιρήσεων, θὰ ἔχωσι νὰ ἀσχοληθῶσι μὲ τὴν φορολογικὴν ἐκκαθάραν ἐξ ὀλοκλήρων ἐτῶν.

Ἡ ἐσχάτως ἐπιβληθεῖσα, εἰσηγγῆσει τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Γ. Κορινᾶ, φορολογία ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ ὡς ἐκ τοῦ πολυπλόκου αὐτῆς καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀναμενομένης ἀποδόσεώς τῆς (εὐναμένη νὰ θεωρηθῆ, οὐχὶ ἀπλὴ φορολογία, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλόκληρον φορολογικὸν σύστημα) ὀφείλει νὰ συγκεντρώσῃ ἀμέριστον τὴν προσοχὴν τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας. Γεννάται δὲ καὶ πρόθετον πρόβλημα ὡς πρὸς αὐτὴν περὶ τοῦ ποίου καὶ πῶσον προσωπικῶν θὰ τὴν παρεκολουθήσῃ.

Διότι ὡς ἔκτακτος φορολογία δὲν ὀφείλει, ἐκ πρώτης τοῦλάχιστον ὀψεως, νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸν προϋπολογισμόν μὲ πρόσληψιν νέου μόνιμου προσωπικοῦ, τὸ ὅποion θὰ εἶναι υπεράριθμον μετὰ τινα χρόνον. Ἄλλ' οὐδὲ δι' ἐκτάκτου προσωπικοῦ ὀφείλει αὕτη νὰ ἐφαρμοσθῆ, καθ' ἕσπον τοιοῦτο προσωπικόν, ὡς διαβατικόν καὶ προσωρινόν, κατὰ κανόνα, δὲν θὰ δυνήθῃ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὑπαλληλικὴν συνείδησιν, ἐξ οὗ προφανῶς εἶναι τὰ δυσάρεστα.

Ὡς ἔλεομεν ἔμμεσος ἐξίγῃσει καὶ κατοπτέρω ἡ ποσοτικὴ ἂν μὴ ἡ ποσοτικὴ αὐξήσις τῆς δυνάμεως τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας εἶναι ἐπιβεβλημένη. Ἄλλὰ τοῦτο θὰ προσκόψῃ εὐθύς ἀμέσως εἰς τὸ διακυρτωμένον πνεῦμα τῶν «οἰκονομιῶν», τὸ ὅποion καὶ ἐφηρμόσθη, καὶ εἶναι μοιραῖον νὰ ἐφαρμόζῃται πάντοτε ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Ἰπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν περισσότερον παρὰ ὑπὸ πάσης ἄλλης ὑπηρεσίας, καθ' ἕσπον ὁ διαχειριστὴς τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους εἶναι ὁ ἀμεσώτερον ἀντιλαμβανόμενος τῶν ἀναγκῶν τούτου. Ἐφόσον δὲ δὲν τῇ ἀνεγνωρίσθη εἰς αὐτὸ τὸ νετο ἐπὶ τῶν διαφόρων δαπανῶν τῶν ἄλλων Ἰπουργείων, εἶναι ὑποχρεωμένος τὴν ὑπὲρ τῶν Δημοσίων Οἰκονομικῶν στοργὴν του νὰ ἐπαυξάνῃ εἰς βίρος τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του ὑπηρεσιῶν, πρὸς ἀνίσταθμισιν τῆς σπατάλης τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν.

Φορολογικὴ Ἀμνηστία. Ἐφ' ἕσπον ἐπομένως ἡ φοροτεχνικὴ ὑπηρεσία θὰ μείνῃ ὡς ἔχει σήμερον, γεννάται σοβαρώτατον διλημμα περὶ τοῦ πρακτέου·

ἢ 1ον) πρέπει τὸ Κράτος νὰ ἐγκαταλίπη πᾶσαν ἰδέαν πραγματοποίησης τῶν παλαιῶν ἐσόδων διὰ ν' ἀρσιωθῇ εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ τρέχοντος ἔτους·

ἢ 2ον) πρέπει τοῦτο νὰ ἐπιδιώξῃ τὸν ἔλεγχον τοῦ τρέχοντος ἔτους μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιπολαιότητος, διὰ νὰ δυνήθῃ συγχρόνως καὶ ἐκ παραλλήλου νὰ ἐκκαθαρίσῃ, μὲ ἴσπην βεβαιῶς σπουδῆν καὶ ἐπιπολαιότητα, τὰ παλαιὰ ὡσαύτως ἔσοδα.

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς πρώτης ἀπόψεως θὰ ἐπέφερε μέγα ὄφελος εἰς τὸ Κράτος, διότι οὐ μόνον θὰ τῷξανε τὴν ἀπόδοσιν τῶν τακτικῶν ἐσόδων τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡθικόν θ' ἀνεπτέρου τῆς ὑπηρεσίας, ἥτις πλέον θ' ἀπηλλάσσεται τοῦ ἐφιάλτου τῶν κλαδικῶν «καθυστερημάτων».

Ἡ δευτέρα ἀποψις θὰ προσλάμβανε τὴν δυσφορίαν τῶν νομοταγῶν φορολογουμένων, οἱ ὅποιοι κατέδωλον μέχοι τοῦδε τοῦς φόρους των καὶ οἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἔβλεπον μὲ καλὸν ὄμμα τὴν πλήρη ἀπαλλαγὴν τῶν ὑστερησάντων εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς των λοιπῶν φορολογουμένων, πλὴν δὲ τούτου ἡ ἀποψις αὕτη θὰ προσεπόριζεν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον καὶ σοβαρὸν ἔσοδον.

Ἡ πρώτη ἀποφίσις, ἡ τῆς φορολογικῆς ἀμνηστίας διὰ τὸ παρελθόν, ἔχουσα καὶ προηγουμένον ἐν Αὐστρίᾳ, θὰ ἦτο ἀπολύτως σύμφωνος καὶ πρὸς τὸ ἀκολουθηθῆν ἐπὶ τῇ ἐγκαθιδρύσει τοῦ νέου Πολιτεύματος γενικὸν πνεῦμα τῆς λήθης τοῦ παρελθόντος, ἀμνηστεύσεως καὶ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν.

Συνδιαλλαγὴν ἕως τῶν δύο ἀπόψεων θ' ἀπετέλει, φρονούμεν, ἡ ἀκόλουθος μέθοδος, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ἐκκαθάρισις τοῦ παρελθόντος θὰ ἐπύρχεται, ἀλλὰ καὶ ἐπινομή δικαιοσύνης.

ΒΒ'. Ἐνοποποίησις τῆς ἀμέσου πολεμικῆς ἡμῶν φορολογίας.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἐνιαίου ἢ μοναδικοῦ φόρου ἠλέκτρισε πάντοτε τοὺς θεωρητικοὺς. Ἡ καθιέρωσις του ὑπῆρξεν ὡσαύτως ἐυχὴ καὶ τὸ ἐπιφώνημα τοῦ φορολογουμένου, ἀμνηχανούτος καὶ ἔρρωδούντος πρὸ τῶν ὑποχρεώσεών του ἐν τῷ κυκεῶνι τῶν νέων φορολογικῶν συστημάτων.

Δὲν εἶναι ἐπιμένως ἀπορονεῖάν καὶ ἡμεῖς παρασυρόμεθα ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς ἀναζήτητην ἐνιαίου φόρου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι δι' αὐτοῦ θὰ εὐρεθῇ διέξοδος ἐκ τοῦ σημερινοῦ λαθυρίνου, εἰς ἐν εὐρίσκαται ἡ φοροτεχνικὴ ὑπηρεσία, ὑποχρεωμένη καὶ τρέχουσαν ἐργασίαν νὰ διεξαγάγῃ καὶ καθυστερήματα νὰ ἐκκαθαρίσῃ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἐνιαῖος φόρος ἐκρίθη ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης ὡς οὐτοπία. Ἡ πρότασις ἕως ἡμῶν δὲν θ' ἀφορᾷ καθολικὸν μοναδικὸν φόρον, ἀλλὰ συγχώνευσιν μᾶλλον ὠρισμένων φορολογικῶν. Θὰ ἔχῃ δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν πολεμικὴν ἄμεσον φορολογίαν.

Ἡ Ἑλλάς εὐρίσκατο ἐν πολέμῳ ἀπὸ τοῦ 1912, κατὰ τὸ εἰάστημα δὲ τῆς ἑκτοτε δωδεκαετίας αἱ οἰκονομικαὶ συνθήκαι τόσοσ τοῦ Κράτους ἔσον καὶ τῶν πολιτῶν ὑπέστησαν πολλαπλᾶς μεταβολάς. Ἄτομα ἀρχικῶς ἀφανῆ ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως ἀνεδείχθησαν εἰς πλουσίους, ἕτερα ἄτομα εὐκατάστατα ἐξεμηδενίσθησαν ὀλικῶς, πολλάκις δὲ τὸ αὐτὸ ἄτομον ὑπέστη διαφόρους μεταπτώσεις κατὰ τὸ εἰάστημα τῆς δωδεκαετίας, ὅτε μὲν ὠχρίων οἰκονομικῶς ὅτε δὲ εὐρωστοδον. Βεδαιῶς πολλῶν ἀτόμων ἡ περιουσιακὴ κατάστασις παρέμειν ἐν ἀμετάβλητος, ἰδίᾳ δὲ τῆς τάξεως, ἣτις ἀποστῆ ἐκ παγίου εἰσοδήματος λ. χ. ὑπαλλήλων κλπ. καὶ ἣτις μάλιστα, πολλὰ δεινοπαθήσασα, παρέμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀν μὴ εἰς χειροτέραν οἰκονομικὴν κατάστασιν.

Δίκαιον ἐπιμένως θὰ εἶναι ἡ ἐπιπέτισις τοῦ Κράτους νὰ στραφῇ μόνον κατὰ τῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐν τέλει ἐξηλθον ὀλικῶς ὠφελημένοι ἐκ τῆς δωδεκαετοῦς ἐίνης, εἴτε οὗτοι ἐκέρχισαν τὰ χρήματά των διὰ τῆς ὁδοῦ,

ἥτις ἀναγνωρίζεται ὡς ἠθικὴ καὶ ἐπομένως φορολογητέα, εἴτε καὶ δι' ἄλλης. Θὰ δεθῆ μάλιστα ἡ εὐκαιρία εἰς τὸ Κράτος νὰ φορολογήσῃ καὶ ἐκεῖνους, πρὸς οὓς δὲν ἔξυνηθῆ ν' ἀπευθύνῃ τὸ ἐρώτημα «πόθεν ἔρχεαι».

Ὡς εὐνόητον, διὰ τῶν ἀνωτέρω συγγεγορημένων ὑπὲρ τῆς φορολογίας τῆς περιουσίας, κατὰ τῆς ὁποίας ἐν τούτοις πλείστοι στρέφονται αἱ ἀσείαι καὶ ἀντιρρήσεις, τῶν ὁποίων αἱ σοβαρώτεραι ἀναφέρονται:

1. εἰς τὸ εἶναι ἡ μείωσις τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς χώρας, ἀφροπλήττει τὸ κεφάλαιον ἥτις ἐνα τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς.

2. εἰς τὸ εἶναι ἀφῆνει ἀούδοτο τὸν κατασθεύσαντα τὴν περιουσίαν του, ἐνφ' πληττει τὸν εἰκτικὸν μύρμηκος οἰκονομοῦντα καὶ μεριμνῶντα διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς παραγωγῆς καὶ

3. εἰς τὸ εἶναι παρουσιάζει δυσχερείαι δυσυπερβλήτους κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν.

Ἀφρο ἔμως ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, σταθμίωσα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς ἐπιβολῆς τῆς φορολογίας ἐπιχειρήματα, ἀπέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτὴν, εὐρισκόμεθα ἔδει, πρὸ τετελεσμένου γεγονότος καὶ ἐνώπιον ὑποχρέωσως τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας ὅπως ἐφαρμόσῃ τὴν φορολογίαν ταύτην. εἶναι ἀληθὲς εἶναι καὶ ἡ φορολογία αὕτη, εἶχεν ἐν σπουδαίῳ μεινέκτημα. Ἐλαθεν ὡς χρονικὸν σημεῖον ὑπολογισμοῦ τῆς φορολογητέας περιουσίας τὴν 31ην Διοβρίου 1922 ἥτοι ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸ ἐξωτερικὸν συνάλλαγμα εἶχε τιμὴν σχεδὸν διπλασίαν τῆς σημερινῆς καὶ καθ' ἣν ἐπὶ πλέον τὰ διάφορα συστατικὰ περιουσίας εἶχον ὑποστῆ ἀνεμοιόμορφον αὐξίαν τῆς εἰς δραχμὰς ἀξίας των, ἥτις δὲν ἦτο πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐκπίωσιν τῆς ἀνταλλακτικῆς δυνάμεως τῆς χαρτίνης δραχμῆς. Θὰ ἤδύνατο εἶθαι νὰ λιθῆ νέον χρονικὸν σημεῖον ὑπολογισμοῦ, ἀνταποκρινόμενον πληρέστερον πρὸς τὴν μεταβληθεῖσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ παρουσιάζον σταθερότητα τινα εἰς τὰς τιμάς.

Νέα ἔμως ἐπίδοσις δηλώσεων θὰ ἐνεποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν δευτέρου αἰφνηδιασμοῦ κατὰ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν καὶ θὰ παρίστα τὸ Κράτος ὡς διαρκῶς καιροφυλακτοῦν νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ φορολογουμένου,

Ἡ φρόνησις εἶθαι ἐπιβάλλει νὰ μὴ ἐπιβληθῆ νέα φορολογία τῆς περιουσίας. Τοῦτε μάλιστα ἐνδείκνυται καὶ δι' ἄλλον λόγον. Φόρος παλαιὸς εἶναι ἀπειράκις προτιμότερος νέου φόρου ἐλαφρῶς δικαιότερος, καθόσον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ φόρου εἶχει ἐπέλθῃ ἰσορροπία, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπίωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν φορολογουμένων, τὴν ἰσορροπίαν δὲ ταύτην δὲν πρέπει νὰ διαταράσωμεν ἀνευ ἀποχρώσεως αἰτίας.

Πρὸς λύσιν λοιπὸν τῶν δύο κεφαλαιωδῶν ζητημάτων, αἵτινα δεθούνηται σήμερον πρὸ τοῦ Κράτους, ἥτις τῆς ταχείας ἐκκαθαρίσεως τῶν καθυστερουμένων φόρων καὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς

δικαιοσύνης, ήθέλομεν προτείη την έσοπίησιν των φορολογικῶν υποχρεώσεων του ατόμου ως προς την κατά την διάρκειαν του πολέμου ήμισον φορολογίαν, διγόμενοι δηλαδή κἄν ανάλογον κἄν αντίστροφον προς την ένοποίησιν δαείων του Κράτους.

Ὡς κριτήριον των δυνάμεων του ατόμου θά ληφθῆ, ως προελέχθη, ἡ οικονομική κατάστασις, εἰς ἣν τοῦτο εὑρίσκειται καὶ ἤ τις εἶναι ἀπόρροια οὐ μόνον τῆς ατομικῆς αὐτοῦ δραστηριότητος, ἀλλὰ καὶ των ἐν γένει συνθηκῶν, των ἀνεξαρτήτων τῆς βουλήσεώς του. Διὰ νὰ μὴ ἐπιβληθῆ δὲ νέα φορολογία θά ἡδύνατο ν' ἀξήνη ἡ κατά τὸ ἤμισυ ἢ εἰς τὸ διπλάσιον ἢ σήμερον ισχύουσα φορολογία ἐπὶ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας, νὰ ὀρισθῆ δὲ οἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δωδεκαετίας καταβληθέντες ἄμεσοι τακτικοὶ ἢ ἔκτακτοι ἢ πολεμικοὶ ἐν γένει φόροι, ἐκπίπτουσι ἢ συμφηφίζονται πρὸς τὸν ὀφειλόμενον κατὰ τοὺς νέους ὑπολογισμοὺς φόρον κεφαλαίου. Ἐξαιρέσεις θά ἡδύνατο νὰ γίνῃ, ως πρὸς τὸν φόρον κληρονομιῶν, προικῶν καὶ δωρεῶν, ἕστις νὰ μὴ συμφηφίζεταὶ ἢ νὰ συμφηφίζεταὶ μόνον ἐν μέρει. Θά ἡδύνατο ἐπίσης νὰ ἐκπεσθῶσι καὶ φόροι τινές, ἄμεσοι μὲν κατὰ φύσιν, κατατασσόμενοι ἕως ἐν τῇ ἡμετέρῃ προϋπολογισμῶ εἰς τοὺς ἐμμέτους ἢ ἀλλαχοῦ, λ. γ. δεκάτη καπνοῦ, φόρος σιγφύροπαραγωγῶν διὰ τῆς Προνομιούχου κλπ. Εὐλόγητον εἶναι ἐάν οἱ μέχρι τοῦδε καταβληθέντες φόροι εἶναι ἀνώτεροι τοῦ νέου τοιοῦτου, τὸ περιπλέον τούτων δὲν ἀποβίβεται, κατὰ τὴν κρατούσαν ἄλλως τε ἀρχὴν των Ὑπουργῶν των Οἰκονομικῶν εἶναι οἱ φόροι δὲν ἐπιτρέφονται.

- Δε' εἰδικῆς διατάξεως θά ἡδύνατο ὡσαύτως νὰ ἐπιτραπῆ, ὅπως οἱ πρὸ τοῦ 1921 καταβληθέντες φόροι, κατὰ τὸν ὡς ἀνωτέρω συμφηφισμὸν, λογίζωνται εἰς τὸ διπλάσιον, ἕνεκα τῆς ἐπελευθούσης ἕκαστε ὑποτιμήσεως τῆς δραχμῆς.

Πάντες οἱ ἤδη μὴ καταβληθέντες καὶ μὴ ἐκκεκαθρισμένοι ἄμεσοι φόροι παρελθόντων ἐτῶν διαγράφονται.

Βεβαίως ἡ ἀνωτέρω πρότασις ἔχει πολλὰ τὰ θεωρητικῶς χωλαίνοντα, αἱ δὲ θεωρητικαὶ ἀντιρρήσεις, αἰτινες τόσον δριμύτη: διευτυπώθησαν πέρυσ: κατὰ τῆς φορολογίας τοῦ κεφαλαίου, ἀποτελεσάσης ἀπλοῦν μόνον μέρος ἐν τῇ φορολογικῇ συγχροτήματι, θά ἦσαν ἀκόμη δριμύτεροι προκειμένου περὶ φορολογίας κεφαλαίου, μελλούσης ν' ἀποτελέσῃ ἐνιαίον πολεμικὸν φόρον, εἰς τὸν ὅποιον, πρὸς τούτοις, θά ὑπεβάλλοντο μετὰ τῶν ἐχόντων περιουσίαν καὶ ἐκεῖνοι, ὧν ἡ περιουσιακὴ κατάσταση οὐδόλως ἐπηρεάσθη, ἢ ἐπηρεάσθη, δυσμενῶς ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Ἡ τελευταία ἕως αὕτη, ἀδικία εἶναι μικροτέρα τῆς ἐνίστις ἀπανθρώπου διώξεως τὴν ὅποιαν τὸ Δημόσιον θά ὤφειλε νὰ κάμῃ ἐναντίον

χρεωστῶν φόρου ἐκτάκτων κερδῶν τοῦ 1918 λ. χ., εἰτινες σήμερον εὐρίσκονται ἄνευ περιορισίας καὶ εἰτινες βεβαίως θὰ εἶχον καταβάλει τὸν φόρον ἂν τὸ Δημόσιον ὄχλει αὐτοὺς ἐγκαίρως καὶ οὐχὶ μετὰ πάροδον τῶσων ἐτῶν.

Ὡσαύτως γεννᾶται ἀπορία καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐξαχθὲν ἤδη, ἐκ τῆς χώρας κεφάλαιον, καθὼς καὶ διὰ τὸ εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν μεταναστῶν λ. χ.

Δ' ἀμφότερα ἔμως ἐλήφθη πρόνοια ἐν τῷ ἤδη ἰσχύοντι νόμῳ, ὅστις φορολογεῖ καὶ τοὺς ἐν ἀλλοδαπῇ Ἑλλήνας καὶ ἀπαλλάσσει τὰ ἐμβάσματα τῶν μεταναστῶν. Ἄλλως τε δὲν ἀποκλείεται καὶ ποιά τις ἐπεξεργασία τοῦ σημερινοῦ νόμου.

Ἡ τοιαύτη ἔμως διὰ τῆς ἐνοποιήσεως τῶν πολεμικῶν φόρων λύσις θὰ εἴχη, ὡς ἐλπίζομεν, μέγιστον π ρ α κ τ ι κ ὲ ν π ῶ ρ ο ν ἔ κ τ η μ α. Θὰ καταστήσῃ τοῦτέστι τὴν φοροτεχνικὴν ὑπηρεσίαν ἑαυτὴν νὰ διεξαγάγῃ τὴν τρέχουσαν φορολογικὴν ὑπηρεσίαν ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς αὐτῆς προσπάθειας, χωρὶς νὰ καταβῆλλῃ πρόσθετον ἐργασίαν, νὰ ἐκκαθαρίσῃ καὶ τὰς παλαιὰς ἐκκρεμότητας.

Θὰ ἰδύνατο μάλιστα νὰ ὁρισθῇ, ὅτι τὸ διὰ τοῦ τοιούτου μέτρου πραγματοποιοῦμενον ἔσοδον ἐκ τῆς προσαιξήσεως τῆς φορολογίας θὰ διατίθεται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ κυμαινομένου χρέους τῆς Ἑλλάδος ἢ διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ χαρτονομίσματος, εἰτινος ἢ ἐπ' ἐσχάτων ἑλδοσὶς τόσον ὑπενθυμίζει τὸν Αἰσώπειον μῦθον τῆς περιλειχούσης τιν ῥινῆν γαλῆς. Ἡ δὲ ἐλάττωσις τῆς πληθωρικῆς κυκλοφορίας τοῦ χαρτονομίσματος θέλει ἀναμφιδέλωτος ἐπιδράσει ἐπωφελῶς καὶ ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ ξένου συναλλάγματος καὶ ἐπομένως θὰ ὠφελήσῃ ἐντὸς βραχέως χρόνου καὶ αὐτοὺς τοῦτους τοὺς φορολογουμένους.

Φειδόμενοι τοῦ φιλοξενουontos ἡμᾶς χώρου δὲν ἐπεκτεινόμεθα εἰς πλείονας λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ ἄνω μέτρου.

Ἡ ἐλπίζομένη ἔμως ταχεῖα ἐκκαθάρσις καὶ ἡ ἐντὸς ἐκάστου τῶν ἐφεξῆς ἐτῶν πραγματεποίησις τῶν ἐσόδων τοῦ ἐκάστοτε τρέχοντος ἔτους συνδέεται ἀναποσπάστως καὶ πρὸς τινα ἄλλα μέτρα, πρὸς ἀπλοποίησιν τῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων, πρὸς ὀργάνωσιν τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων καὶ πρὸς βελτίωσιν τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας.

Γ'. Ἀπλοποιήσεις τινὲς εἰς τὴν κειμένην ἄμεσον φορολογίαν.

Εἰς τὴν φορολογίαν καθαρῶν προσόδων ἐδόθη μέχρι τοῦδε κατεύθυνσις πρὸς ἐξυπηρέτησιν μᾶλλον τοῦ συνθετικοῦ προσωπικοῦ φόρου καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τοῦ κατὰ κατηγορίας ἀναλυτικοῦ. Ἐν τούτοις ἡ πείρα κατέδειξεν, ὅτι, μέχρι τῆς παρόδου ἐτῶν τινῶν, θὰ ὄφειλε νὰ ἐνισχυθῇ μᾶλλον ὁ ἀναλυτικὸς φόρος, ὅστις παρουσιάζει ὀλιγωτέρας δυσχερείας ἐφαρμογῆς. Κατὰ τὸ εἰσότημα τοῦτο ὁ συνθετικὸς φόρος θὰ ὄφειλε νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῶν μεγάλων μόνον εἰσοδημάτων, μετὰ δὲ τὴν σχετικῶς καλὴν ἐμπέδωσιν τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου, νὰ ἐξαπλωθῇ καὶ ὁ συνθετικὸς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαθμηδὸν πρὸς χαμηλότερα εἰσοδήματα.

ἵνα ἐξασφαλισθῶσιν ἐν μέρει καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ συνθετικοῦ φόρου, ἕλξα τὸ τῆς προοδευτικότητος, καθ' ὃν χρόνον οὗτος θὰ περιορίζεται εἰς τὰ μεγάλα εἰσοδήματα, θὰ ἡδύνατο νὰ ὀρισθῇ προοδευτικότης καὶ εἰς τὸν ἀναλυτικὸν φόρον.

Τὰ δὲ προοδευτικὰ ποσοστὰ τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου, ὡς καὶ τὰ τοῦ συνθετικοῦ, πρέπει νὰ εἶναι τριαυτὰ, ὥστε καὶ ἡ συνθετικὴ φορολογία νὰ ἐπακουμῆθῃ ὁμαλῶς ἐπὶ τῆς ἀναλυτικῆς καὶ ἡ ἐξ ἄμφοτέρων προκύπτουσα προοδευτικότης νὰ ἀκολουθῇ ὁμαλῆν ἀνιούσαν καμπύλην.

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ὀρισθῇ, ὅτι εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον ὑποβάλλονται τὰ ὑπὲρ τὰς 100.000 δραχ. ἐτήσια εἰσοδήματα, τοιοῦτοτρόπως δὲ ἔ Οἶκον. Ἐφορὰς τῶν μικρῶν καὶ μέσων περιφερειῶν θὰ εἶχε ν' ἀπασχοληθῇ μὲ εὐαρίθμους φορολογουμένους. τῶν ἑσόδων τὰ στοιχεῖα θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ συγκεντρώσῃ.

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ μεγάλα ἔσοδα τοῦ Δημοσίου ἀναμένοντα: οὐχὶ ἐκ τῶν μεγάλων εἰσοδηματιῶν, καθόσον οὗτοι εἶναι οἱ ἐλίγγοι, ἀλλ' ἐκ τῆς μάζης τῶν μέσων εἰσοδηματιῶν, τῆς ὡς εἰκὸς ὀγκωδαστέρας καὶ κατὰ συνέπειαν, λαμβάνοντες ὡς κατώτατον ἔρπον συνθετικοῦ φόρου τὰς 100.000 δραχμάς, θὰ ἡλαττωθῶμεν τὰ ἔσοδα. Τὸ ἐκ τῆς ἀπαλλαγῆς ἕως τῶν μικρῶν εἰσοδημάτων κενὸν τοῦ συνθετικοῦ φόρου θ' ἀνεπλήρωτο διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ποσοστῶν τοῦ ἀναλυτικοῦ καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως προοδευτικότητος εἰς αὐτόν.

Εἰδικῶς μάλιστα εἰς τὰ εἰσοδήματα ἐκ κινητῶν ἀξιών, ἅτινα εἶναι προωρισμένα νὰ διαφεύγῃσι πάντοτε τὸν συνθετικὸν φόρον, θὰ ἡδύνατο νὰ ὀρισθῇ ἔτι ὑψηλότερον ποσοστὸν καὶ ν' ἀπαλλαγῶσι ταῦτα τελείως τοῦ συνθετικοῦ.

Δυσχέρειαί τινες ἤθελον παρουσιασθῇ ἕσον ἀφορᾶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν προοδευτικότητος εἰς τὴν φορολογίαν τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς καὶ τὴν λοιπὴν ἔγγειον φορολογίαν, φρονοῦμεν ἕως, ὅτι αὐταὶ δὲν εἶναι δυσυπέρβλητοι.

Πάντα τ' ἀνωτέρω βεβαίως διαταράσσουσιν ὀπωσδήποτε τὴν ὄντως θαυμασίαν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς κειμένης φορολογίας τῶν Καθαρῶν Προσόδων, εἶναι ἕως ἀπαραίτητα διὰ μίαν πενταετίαν, ἂν μὴ δεκαετίαν, καθόσον, εὐρισκόμενοι εἰς τὸ ἕκτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ συνθετικοῦ φόρου, δὲν ἡδυνήθημεν νὰ ἐνεργήσωμεν τὴν ὀριστικὴν βεβαίωσιν οὐδὲ τοῦ πρώτου ἔτους, εἰδὸτι ὀριστικὴ βεβαίωσις τοῦ συνθετικοῦ φόρου προϋποθέτει ὀριστικὴν βεβαίωσιν τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου τῶν κατηγοριῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου συγκεντρωσιν ἀπάντων τῶν στοιχείων δι' ἕνα ἕκαστον φορολογούμενον.

Ἐπομένως ὀφείλομεν νὰ ἐπιδιώξωμεν πᾶσαν ἐξοικονόμησιν ἐργασίας καὶ χρόνου, διὰ δὲ τοῦ προτεινομένου ὡς ἄνω μέτρου ἐπιταχύνωμεν τὴν βεβαίωσιν χωρὶς νὰ ἐλαττωθῶσι τὰ ἔσοδα.

Ἡ φορολογία τῶν ἐκτάκτων κερδῶν, ἐνῶ μικρὰ μόνον ἔσοδα ἀπέφερε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀποτελεῖ ἐν τούτοις αὐτοτελῆ ἀπασχόλησιν τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπαιτεῖ ἰδιαίτεραν μέριμναν βεβαιώσεως. Ἐὰν δὲ λάθωμεν ὑπ' ἑφει εἰτι ἐξφόρος οὗτος πολλὰκις ἀφ' ἑνὸς ἐπληξε βαρέως τοὺς μὴ ἔχοντας προπολεμικά κέρδη καὶ ἀποκερδίσαντας μέτρια εἰσοδήματα διαρκούντος τοῦ πολέμου, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου πολλοὺς ἐκ τῶν ἀποκομισάντων μεγάλα πολεμικά κέρδη ἀφήκεν ἀθίκτους, διότι οὗτοι εἶχον ἐπίσης μεγάλα προπολεμικά κέρδη, βλεπομεν εἰτι ἐν πολλοῖς ἢ ὡς εἴρηται φορολογία ὕστερῃ καὶ ἀπὸ ἀπέψεως φορολογικῆς δικαιοσύνης. Ἡ δὲ ἡδύνατό τις μάλιστα νὰ εἴπη εἰτι ἡ ἀρχὴ τῆς φορολογίας ταύτης ἐγκρύπτει καὶ φθόνον τῶν παλαιῶν ἐπιχειρήσεων ἐναντι τῶν νεοαναδεικνυομένων.

Δὲν θὰ ἐδιστάζομεν θῆεν, χάριν ἀνακουφίσεως τῶν οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν, νὰ προτείνωμεν τὴν παντελῆ κατάργησιν ταύτης διὰ τὸ μέλλον. Ἴνα δὲ μὴ στερηθῆ καὶ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τοῦ ἐσόδου του, θὰ ἡδύνατο ν' αὐξηθῆ κατὰ τι τὸ ποσοστὸν τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου τῶν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὰς φορολογουμένας ἐπιχειρήσεις κατηγοριῶν καθαρῶν προσόδων ἦτοι: τῆς κατηγορίας Δ'. (ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων) καὶ τῆς ἐγγείου φορολογίας.

Ἡ πρόσθετος φορολογία τῶν Ἀνωνόμων Ἐταιρειῶν, θὰ ἡδύνατο νὰ διατηρηθῆ, τροποποιουμένη κατὰ τι ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὰ ποσοστὰ φόρου, ὥστε νὰ ἀπαλειφθῆ ἢ δημιουργηθεῖσα ἐντύπως, εἰτι τὸ Κράτος εἰς πρώτην του ἀνάγκην στρέφει τὴν φορολογικὴν ψαλίδα κατὰ τῆς Ἀνωνόμου Ἐταιρείας, ἣτις ἐν τούτοις, ἀποτελοῦσα ὀργανισμὸν προσδευτικόν, ὀφείλει μᾶλλον ἐνισχύσεως νὰ τύχη. Ἄλλως τε ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν εἰσοδημάτων κινητῶν ἀξιών (Γ' κατηγορίας φόρου καθαρῶν προσόδων) ἀπὸ τοῦ συνθετικοῦ εἶναι ἱκανὸν ἀντιστάθμισμα τῆς διατηρήσεως τοῦ προσθέτου φόρου Ἀνωνόμων Ἐταιρειῶν.

Ὡς πρὸς τὴν γεωργικὴν φορολογίαν, παρατηροῦμεν, εἰτι ἡ ἐσχάτως γενεομένη κατάργησις τοῦ φόρου ἐπὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ ἐπιβολὴ φόρου ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου (γεωργικὴ παραγωγὴ) ἢ φόρου κατὰ τεκμήριον (αἰγοπρόβατα κλπ. φορολογούμενα κατὰ κεφαλὴν), ἀπετέλεσε μᾶλλον ὀπισθοδρόμησιν. Ἐπειδὴ ἔμως εἶναι ἀρκούντως ἀπλοὶ οἱ φόροι οὗτοι, οἱ φορολογούμενοι ἔχουσιν ἐξοικειωθῆ πρὸς αὐτούς, ἢ δὲ ἀπόδοσις τῶν σκευῶν, δὲν θὰ ἐτολμῶμεν νὰ προτείνωμεν τροποποιήσιν των.

Οἱ λοιποὶ ἄμεσοι φόροι: θύνανται νὰ ἐξακλουθηθῶσιν ἐφαρμοζόμενοι ὡς ἔχουσι. Ἡ δὲ ἡδύνατο μόνον νὰ γίνῃ ἐνοποίησης δηλώσεως εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν, ὡς π. γ. ἡ ἐγγλωσίς τοῦ τέλους ἀδείας ἀσκήσεως ἐπιτηδεύμα-

τος θά ἠδύνατο νά προσαρτηθῆ εἰς τὴν δήλωσιν καθαρῶν προσόδων τῆς ἀντιστοίχου κατηγορίας Δ' ἢ Ζ'. Ὡσαύτως, ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ δηλώσεως, θά ἠδύνατο σὺν τῷ χρόνῳ νά συγχωνευθῶσιν εἰς τὴν δήλωσιν τοῦ συνθετικοῦ φόρου, ἔταν αὐτός θά ἐπεκταθῆ, εἰ δηλώσεις τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν.

Τὸ ζήτημα τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων θά ὤφειλεν ὡσαύτως νά τύχῃ προσοχῆς διὰ νά ἐπιτυχάνηται ταχεῖα ἢ ἐκδικασίς, καθόσον τὴν σήμερον κατέστη ἀληθῆς πληγὴ ἢ βραδύτης περὶ τὴν ἐπίλυσιν τῶν μεταξὺ φορολογουμένων καὶ Δημόσιου Δικαστηρίων, προξενούσα βλάβην καὶ εἰς τὸ Δημόσιον καὶ εἰς τοὺς πολίτας. Ἐάν μάλιστα ἐλαμβάνετο μέριμνα περὶ συστάσεως εἰδικοῦ σώματος, θά ἐξέλειπεν ἡ ἐπιπολαία πολλάκις ἐκδοσίς ἀποφάσεων ὑπὸ ὑπαλλήλων ὑποχρεωμένων, ὡς ἐκ τοῦ ὄγκου τῶν κυρίων αὐτῶν καθηκόντων, νά θεωρῶσι τὰς ἐκδικάσεις ταύτας ὡς πάρεργον, θά εἴχομεν δὲ ἐπιμεμελημένην καὶ παγίαν φορολογικὴν νομολογίαν, ἣς σήμερον σχεδὸν παντελῶς στερούμεθα.

Δ'. Διαδικασία βεβαίωσης καὶ εἰσπράξεως τῶν φόρων.

Ὡς πρὸς τὴν βεβαίωσιν καὶ τὴν εἰσπραξιν τῶν φόρων ὀφείλει νά ἐμολογηθῆ ὅτι ἡ διαδικασία τούτων ἔχει ὀρισθῆ ἀρκούντως ἀπλή, ἰδίᾳ εἰς τὴν φορολογίαν τῶν καθαρῶν προσόδων, ἥτις χρησιμεύει ὡς βᾶσις καὶ πολλῶν ἄλλων φορολογιῶν. Ἐάν μάλιστα εἰσχυθῆ, μετὰ κατάλληλον προσαρμογὴν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Τανταλίδου ὑποδειχθῆν, εἰς ἐσχάτως συγκροτηθέν Συνέδριον, σύστημα ὁμαδικῆς ἐκκαθάρσεως τοῦ φόρου καθ' ὁμάδας ἐπαγγελματιῶν, θά ἐπέληθ ἔτι μεζῶν ἀπλοποιήσις.

Ἀπομένουσιν ὅμως τρία κεφαλαίωδη ζητήματα, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε πολλὰς δυσκολίας προέβαλλον εἰς τοὺς φορολογουμένους, εἴτινες πολλάκις ὑποβάλλονται εἰς πολλαπλοῦς κόπους διὰ τὴν μετάδασιν ἀπὸ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορᾶς εἰς τὸ Ταμεῖον κλπ. Οὕτω καταναλισκεται πολὺτιμος χρόνος τῶν πολιτῶν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων των, τὸ δὲ Κράτος ἀποκτᾷ φήμην ὄχι μόνον κακοῦ πληρωτοῦ, ἀλλὰ καὶ κακοῦ εἰσπράκτορος.

Γενικῶς ἀναγνωρίζεται ὅτι τὸ Κράτος πρέπει νά παράσχῃ πᾶσαν ἐπικολίαν εἰς τὸν φορολογούμενον διὰ τὰς μετ' αὐτοῦ δεσοληψίας του καὶ μάλιστα νά τρέχῃ αὐτὸ πρὸς τὸν φορολογούμενον καὶ νά μὴ ἀναμένῃ τοῦτον ἀγερώχως. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου θά εἴχομεν νά προτείνωμεν :

1ον) Νά συγχωνευθῆ τὸ Ἐπαρχιακὸν Ταμεῖον, τοῦ ὁποῖου ἡ κυριωτέρα μέριμνα εἶναι ἡ εἰσπραξίς τῶν ἀμέσων φόρων, πρὸς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορᾶν, τοῦ Ἐφόρου ἀναγνωριζομένου ὡς προϊσταμένου τῆς Οἰκον. ὑπηρεσίας ἐκάστης Ἐπαρχίας. Βεβαίως ὑπάρχουσι λειτουργίαι τινὲς τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Ταμεῖου ἄσχετοι πρὸς τὴν βεβαίωσιν τῶν ἀμέσων φόρων (ἰδίᾳ πώλησις ἐνοσμήμω)

κλπ.), αὐταὶ ἔμως δὲν δύνανται νὰ βρῶνται τόσον ὥστε νὰ θεωρηθῆ προτιμότερος ὁ διχασμὸς τῶν δύο ὑπηρεσιῶν. Ἄλλωστε διὰ πάσας ταύτας τὰς ἐργασίας θὰ γίνοντο νὰ ἐριθῆ ἀρμόδιος ὁ Οἶκον. Ἐφορος, ὅστις καὶ σήμερον εἶναι ἐπιπεφορτισμένος μὲ τινὰς ἐκ τῶν ἐμμέσων φόρων. Οὐδὲ τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης τῆς διαχειρίσεως δύναται νὰ βαρύνῃ ὑπὲρ τοῦ διχασμοῦ, καθόσον ὁ Οἶκον. Ἐφορος, ὢν συνυπεύθυνος μετὰ τοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ταμείου, θὰ παρακολουθῆ τοῦτον εἰς τὴν διαχείρισιν καὶ θὰ συντελῆ μάλιστα εἰς τὴν πρόληψιν καταχρήσεων, αἵτινες θὰ περιωρίζοντο ἀκόμη περισσότερο ἐὰν ὑπεχρεῖτο ὁ Ἐφορος τὸ χρηματικὸν ὑπόλοιπον τοῦ Ταμείου νὰ καταθέτῃ εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει τοῦ Ὑπῆμα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης, κρατῶν μόνον μικρὸν ποσὸν διὰ τὰς τρεχούσας συναλλαγὰς του. Ἡ γενικωτέρα δὲ εἰσαγωγή τραπεζιτικῆς καταθέσεως καὶ τραπεζιτικοῦ λησμοῦ διὰ τὰς ἐσοδαίψιας τοῦ Δημοσίου μετὰ τῶν φορολογουμένων, δυναμένης νὰ διακανονισθῶσι καὶ δι' ἐπιταγῶν, συμπληρισμῶν κλπ., θὰ διευκόλυνε μεγάλως τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων καὶ τὴν ἐν γένει ταμιακὴν κίνησιν τοῦ Δημοσίου.

Διὰ τῆς συγχωνεύσεως, ὁ φορολογούμενος θὰ ἐξοικονομῇ χρόνον μεταβάσεως ἀπὸ τῆς μιᾶς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἑτέραν. θὰ καταργηθῆ ἡ πολυτελής γραφειοκρατία τῆς ἀποστολῆς καταλόγων φορολογουμένων ἀπὸ τῆς Ἐφορίας εἰς τὸ Ταμεῖον, τῆς ἀνταλλαγῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ αὐτῶν κλπ. καὶ τὸ σπουδαιότερον, θὰ γίνη ἐν βῆμα ἀποκειρῶσεως, διότι σήμερον διὰ νὰ περιοδευθῇ εἰς Ἐφορικὸς ὑπάλληλος μετ' ἑνὸς εἰσπράκτορος εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ἐφορίας ἀπαιτοῦνται δύο διαταγαὶ ἐκ δύο ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν τοῦ Κέντρου, αἵτινες δυνατόν καὶ νὰ διχογνωμηθῶσιν ἐπὶ μιᾶς τοιαύτης ἀποστολῆς. Ἐνῶ ἐὰν καταστῆ ὑπεύθυνος ὁ προϊστάμενος τῶν Οἶκον. ὑπηρεσιῶν τῆς Ἐπαρχίας, οὗτος θὰ μεριμνᾷ καὶ διὰ τὴν περιοδείαν ἀμφοτέρων τῶν ὑπαλλήλων, διὰ τὴν ἐγκατάστασιν συνεργείων πρὸς παραλαβὴν ἐγγλώσεων ἢ ἐλεγχον εἰς ὄρισμαίνας πόλεις τῆς περιφέρειας του καὶ ἐν γένει ἢ ἀποκτῆσθαι εἰδὸς τῆ αὐτοτελείας καὶ πρωτοβουλίας διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας του, ἔχων ὑπ' ἔψιν τὰς τοπικὰς συνθήκας, ἃς οὗτος γνωρίζει κάλλιον τοῦ κέντρου. Ἐπιπροσθέτως, διὰ τῆς συγχωνεύσεως ταύτης, θὰ καταστῆ δυνατὴ καὶ ἡ ἐγκαθέρυσις ἀλληλελέγχου ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ βεβαίωσεως καὶ εἰσπράξεως, ὅστις σήμερον ἀτυχῶς δὲν ὑφίσταται. Ἡ ἔλλειψις δὲ αὐτοῦ κατέστησε δυνατὴν τὴν παράλειψιν τῆς εἰσπράξεως τοῦ φόρου παρὰ φορολογουμένων, δι' οὗς ἐγένετο ἐξακρίβωσις ἢ ἐγγραφὴ ἐν τοῖς φορολογικοῖς καταλόγοις καὶ ἐκδίκασις καὶ δι' οὗς οὐδεμίαν ἐγγραφὴν ἐγένετο ἐν τοῖς χρηματικοῖς καταλόγοις, ἵνα ἐπιδιωχθῆ ἢ εἰσπράξῃς.

Ἐπὲρ τῆς τοιαύτης συγχωνεύσεως συνηγορεῖ καὶ τὸ παράδειγμα τῶν

Α. Σμπαρούνη

Τραπεζών και άλλων ιδιωτικών οικονομικών οργανισμών, ως και το παράδειγμα των Τελωνείων του Κράτους.

2ον) Νά ό ρ ι σ θ ω σ ι π ε ρ ι ο δ ε ύ ο υ σ α ι φ ο ρ ο λ ο γ ι κ α ι
'Επιτροπαι ήτοι οι Οίκον. υπάλληλοι να περιδεύουσιν εις την περι-
φέρειαν εκάστης Οίκον. 'Εφορίας, διατασσόμενοι υπό του προϊσταμένου
της Οίκον. υπηρεσίας, όστις, ως ειπομεν, θά είναι ο Οίκον. 'Εφορος και
όστις θά έχη άπόλυτον πρωτοδουλίαν διά τόν καθορισμόν του άκολου-
θητέου έρομολογίου, ών υπεύθυνος διέ την καθόλου έγκαιρον βεβαίωσιν.
Να έρισθή δέ ότι οι υπάλληλοι περιδεύουσιν ανά δύο ήτοι εις 'Εφο-
ριακός και εις Ταμιακός και ότι άποτελοϋσιν 'Επιτροπήν, της όποιας
συμπράττει, ως τρίτον μέλος, αντιπρόσωπος εκ της φορολογουμένης
Κοινότητος ή Δήμου.

'Η περιδεύουσα αύτη 'Επιτροπή θά έγκαθίσταται επί ώρισμένον
χρόνον εις εκάστην πρωτεύουσα εκ των παλαιών Δήμων, ως και εις
εκάστην Κοινότητα υπερβαίνουσαν ώρισμένον αριθμόν (π. χ. 1.000) κα-
τοίκων. Ο χρόνος της έξ εκάστης κωμοπόλεως διαβάσεως της 'Επιτρο-
πής θά καθίσταται γνωστός εις τούς κατοίκους υπό του Οίκον. 'Εφόρου
διά προκηρύξεώς του εκδιδομένης μινάς τινας ένωρίτερον ή κατά την
έναρξιν του οίκον. έτους.

'Η 'Επιτροπή αύτη, εις ήν, ως προελέχθη, θ' αντιπροσωπεύγται και
ή άρμοδια Κοινότητος, θά έρίζη τούς φόρους πασών των κατηγοριών κα-
θαρών προσόδων, τούς έγγειους φόρους, θά εκδίδη τας άδειας άσκή-
σεως έπιτηδεύματος και έν γένει θά εκκαθίριζη τούς άμέσους φόρους
πάντας ή τοϋλάχιστον εκείνους, ότινες όφείλονται έτησίως.

'Η αύτη 'Επιτροπή θά έχη τό δικαίωμα να εισπράττη τούς φόρους
παρά των κατοίκων άμέσως, χωρίς ν' αναμένγται ή έπάνοδος της 'Επι-
τροπής εις την έδραν της 'Εφορίας διά να καταρτισθώσι φορολογικοί
και χρηματικοί κατάλογοι και άλλα γραφειοκρατικά διατυπώσεις πρός
είσπραξιν.

Τοιουτοτρόπως και τό Δημόσιον θά εισπράττη τούς φόρους του τα-
χέως και έπερ σπουδαιότερον, οι φορολογούμενοι κάτοικοι των μακράν
της πρωτεύουσής κωμοπόλεων δέν θά υποβάλλωνται εις δαπάνας και
άπώλειαν χρόνου διά να μεταβώσιν εις την έδραν της 'Εφορίας και ν' ανα-
μένωσιν εκεί την σειράν των έν τῷ συνωστισμῷ του μηνός 'Απριλίου.

Ότω θά επέλθη ή πολυπόθητος έπαφή φορολογουτος και φορολο-
ρουμένου, καθ' ήν ο πρώτος θά ένεργή ώ: σύμβουλος, καθοδηγητής και
ήθοπλάστης του δευτέρου, χωρίς να λαμβάνη ήτιν αντιδίκου ή όργάνου
άποφασίζοντος έρήμην του φορολογουμένου.

Κατά των άποφάσεων της άνωτέρω 'Επιτροπής έπιτρέπεται προσ-

φυγὴ εἰς Ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἐδρεύουσαν ἐν τῇ Ἑλλάδι τῆς Ἐφορίας, τὰς ἀποφάσεις δὲ ταύτας θὰ δικαιωθῶσι νὰ τροποποιήσῃ καὶ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφόρος, ὑπέχων ὅμως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως ἐνώπιον τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Κατὰ τῶν εὐστροφούντων καὶ τῶν μὴ ἐμφανιζομένων ἐνώπιον τῆς περιοδεύουσας Ἐπιτροπῆς φορολογουμένων δύναται ν' ἀκολουθηθῆται ἡ διαδικασίαι, ἣν καὶ σήμερον ἐρίζεται ὑπὸ τῶν νόμων.

Οὐχὶ μικρὰς πρακτικῆς ὠφελείας θὰ ᾖτο καὶ εὐχέρεια τοῦ φορολογουμένου νὰ καταθέτῃ τὸν φόρον του εἰς τὸ ἐν τῇ κωμοπόλει του Τηλεγραφεῖον, ἐὰν τοῦτο ἔχει ὀρισθῆ καὶ δι' ἑκδόσιν ἢ πληρωμὴν ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἢ ὡς Ταχυδρομικῶν Ταμειωτήριον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ Τηλεγραφεῖον θὰ ἐξέδιδε εἰδικὴν ἀπόδειξιν καὶ θὰ εἰσπολεῖ ἀμέσως τὴν Οἶκον. Ἐφορίαν. Διὰ τῆς συχνῆς δὲ ἐπαφῆς τοῦ φορολογουμένου πρὸς τὸ Τηλεγραφεῖον, λεληθότως, θὰ ἐκαλλιέργειτο καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποταμιεύσεως παρὰ τοῖς χωρικοῖς, ὅπερ ἐπεδίωξε νὰ ἐνισχύσῃ ἡ παρ' ἡμῖν σύστασις τῶν Ταχυδρομικῶν Ταμειωτηρίων.

3ον) Ἡ δικασίαι ἐνώπιον τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει νὰ εἶναι συντομωτάτη. Μάλιστα διὰ ποσὰ ἀμφοδουμένου φόρου μὴ ὑπερβαίνοντα ὀρισμένον ἔριον (π. χ. 5.000 δρχ.). δύναται αὕτη νὰ εἶναι ἐντελῶς προφορικῆ, αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις νὰ ἐκδίδωνται αὐθρεῖ, παρὰ δὲ τῇ Ἐπιτροπῇ νὰ ὑπάρχωσιν εἰς Ἐφοριακὸς καὶ εἰς Ταμιακὸς ὑπάλληλοι, οἵτινες νὰ ἐκκαθαρίζωσι καὶ εἰσπράττωσι τὸν φόρον ἀμέσως παρὰ τοῦ φορολογουμένου ἐπὶ τῇ βίβλῃ τῆς ἀνακοινωθείσης ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς. Τοιοῦτοτρόπως τὸ Δημόσιον θὰ εἰσπράττει ἀμέσως τὸν φόρον του χωρὶς νὰ ἀναμένῃται ἢ σήμερον ἐρίζομένη ὑπὸ τῶν νόμων ἐργασία συντάξεως καταλόγων καὶ πάροδος προθεσμιῶν ἀπὸ τῆς βεβαιώσεως πρὸς εἰσπραξίν καὶ ἢ ἀναπότρεπτος δίωξις ἢ τοῦλάχιστον νέαι ὀχλήρις τοῦ φορολογουμένου πρὸς πληρωμὴν. Αἱ τοιαῦται λογιστικαὶ τακτοποιήσεις δύνανται καὶ νὰ ἔκωνται τῆς εἰσπράξεως.

Β'. «Φοροτεχνικὴ Ἑπιτροπὴ».

Τὸ ζήτημα τῆς καταρτίσεως φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας καλῶς εἶναι τὸ ἀκανθωδέστατον καὶ κυριώτατον ζήτημα, καθόσον δίκαιος νόμος εἰς χεῖρας κακοῦ ἐφαρμοστοῦ καθίσταται ἀδικιώτατος.

Ἡ σημερινὴ φοροτεχνικὴ ὑπηρεσία, ἐκτὸς βεβαίως ἐξαιρέσεων, ἐν τῷ συνόλῳ κρινομένη, ὑστερεῖ καὶ ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς.

Ὅσονδύναται δὲ καὶ ἀν' ἡμετέρας νὰ ὑπερκαυθώμεν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, ὡς ἀνέχοντες εἰς αὐτήν, θὰ ἔχωμεν κατ' ἡμῶν τὸ πεῖσι

κώτερον τῶν ἐπιχειρημάτων ἤτοι τὴν πενιχρὰν ἀπόδοσιν τῶν φορολογιῶν.

Πρέπει ὅμως νὰ λεχθῆ ὅτι οὐδεμία τῶν ὑπαλληλικῶν τάξεων ἔτυχε τοιούτης παραμελήσεως, διὰ νὰ μὴ εἰπωμεν διωγμοῦ, ὅσον ἔ Δημόσιος οἰκονομικὸς κλάδος.

Εἶνε πολὺ γνωστὸν, ὅτι ἐπιστρατεύσεις, ἀλλαγὰι καθεστῶτων, ἐπικατάσεις, ἐκκαθαρίσεις καὶ παντοειδῆς καταγιγῆδες ἐξέσπασαν διαδοχικῶς ἐπὶ τοῦ κλάδου τούτου.

Ἐκτὸς ὅμως τούτου ὁ κλάδος καὶ ἄλλως παρημελήθη, τίθενται δὲ τρεῖς κυρίως ζητήματα πρὸς βελτίωσιν του· 1) τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως αὐτοῦ, 2) τὴν λήψεως διοικητικῶν τιμῶν μέτρων καὶ 3) τὴν μορφώσεως καὶ καταλλήλου προπονήσεως τοῦ προσωπικοῦ διὰ τὰς νέας φορολογίας.

1. Οἰκονομικὸν ζήτημα. Τὸ κράτος ἔχει τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ τῶν Διευθυντῶν τῶν Ἀμέτων Φέρων, τὸν ἐποπτεύοντα ἐπὶ τῆς δεδωκυίας ἐνὸς περίπου δισεκατομμυρίου ἐσόδων ἐτησίως, ν' ἀρκῆται εἰς μηνιαίαν ἀμοιβὴν 2.500 δραχμῶν !!, ἐνῶ βιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἀνώνυμος ἐταιρεία, ἀποκερδαίνουσα λ. χ. 5.000.000 δραχμ. ἐτησίως, ἀμείβει τὸν Διευθυντῆν τῆς καὶ τὸ ἀνώτερον προσωπικόν τῆς διὰ παχυλωτῶν ἀμοιβῶν.

Ὁ Οἶκον. Ἐφορος, ὅστις ἐν τῇ περιφερείᾳ του ἔχει ἀρμοδιότητας καὶ μερίμνας τοῦλάχιστον ἴσης σοβαρότητος μετ' ἐκείνας τοῦ ἐν τῇ πόλει του Διευθυντοῦ Τραπεζικοῦ Ὑπ. ματος, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ περιφέρει μετ' ἐπιμέλειαν τὰ ἐνδύματα, ἱκανοποιῶν κατὰ τὸν αὐτὸν γλισχρὸν τρόπον καὶ τὰς ἄλλας του ἀνάγκας, τροφῆς, κατοικίας, παραστάσεως, μελέτης, κλπ. Βεβαίως καὶ ἡ κοινωνικὴ του θέσις καὶ ἡ ἐπὶ τῶν φορολογουμένων ἐπιβολὴ τοῦ Ἐφόρου, μετ' αὐτὰ βράχνη ἀξιοπρεπειᾶς μειονεκτητοῦσι, καθιστᾶμεναι ἀκόμη ὑποδεέστεροι ὡς ἐκ τῆς συγκρίσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐν τῇ πόλει του Διευθυντῆν τῆς Τραπεζικῆς, οὗτινος δὲν θὰ ὤφειλε νὰ ὑστερῆ οὐδ' εἰς μέρψωσιν οὐδ' εἰς ἐμφάνισιν.

Εἶναι εὐεξήγητον ἔθεν διατὶ τινὲς ἐκ τῶν Οἶκον. ὑπαλλήλων, εὐτυχῶς εὐάριθμοι, ἐνέδωκαν εἰς τὸν πειρασμόν, ὅστις ἐλλοχεύει εἰς πᾶν βῆμα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας των. Μάλιστα θὰ ἠδύνατό τις νὰ τὸ ἀναφέρῃ καὶ ὡς ἐπικίνδον τοῦ σώματος τῶν οἶκον. ὑπαλλήλων, διότι φέρει τοσοῦτον σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου τόσον καστερικῶς.

Ἐπιπλέον νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἀμόνομα: pro domo mea, θὰ ἐπεθύμουν νὰ τονίσω, ὅτι ὁ κλάδος τῶν οἶκον. ὑπαλλήλων πρέπει νὰ τύχῃ προσοχῆς μεγαλυτέρας ἀπὸ τὴν μέχρι τοῦδε ἐκδηλωθεῖσαν, διότι μόνον οὕτω θὰ θυγηθῆ καὶ τὰ ἐνδομείναντα καλὰ στοιχεῖα νὰ συγκρατήσῃ καὶ εἰς ἄλλα νεώτερα νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν φιλοδοξίαν τῆς Δημοσίας οἰκονομικῆς σχεδιοδρομίας.

Θὰ ἡδύνατο μάλιστα νὰ τύχη προσοχῆς μεγαλύτερης καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἄλλας Δημοσίας ὑπηρεσίας, τῶν ὁποίων ἕν θὰ εἶναι δικαιολογημένα τὰ τυχόν ἐγερθησόμενα παράπονα.

Ἄς μὴ θεωρηθῆ δὲ ὑπερβολὴ νὰ παρομοιάσωμεν τὴν σοβαρότητα τῆς ὑπηρεσίας τῶν μεταπολεμικῶν Δημοσίων Οἰκονομικῶν, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς εἰρήνης, πρὸς τὴν σοβαρότητα τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ στρατοῦ διαρκούντος τοῦ πολέμου. Διότι διὰ τῶν καλῶν μεταπολεμικῶν οἰκονομικῶν θὰ δυναθῆ ἡ Πολιτεία νὰ εἰσῆ τὰ μέσα τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς καὶ ἐπουλώσεως τῶν ἐκ τοῦ πολέμου τραυμάτων. Ὡς δέ, διαρκούντος τοῦ πολέμου, δὲν φείδεται ἡμεῖσων καὶ ὑλικῶν παροχῶν πρὸς τὸ στράτευμα, εὐτω δὲν πρέπει νὰ φεισθῆ ἡμεῖσων διὰ τοὺς οἶκον. ὑπαλλήλους σήμερον. Μάλιστα τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποκτᾷ ἰσχυρότερην σοβαρότητα διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἢ ὅποια ἐφείλει νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τῶν πόρων αὐτῆς καὶ μόνον.

Βεβαίως περὶ αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων, πρὸς ἐπιβίωσιν αὐξήσεως τῶν ἐσόδων, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, ἐφ' ὅσον ἡ ἰσοσκελιστικὸς τοῦ προϋπολογισμοῦ θὰ ἐπιδιωχθῆ διὰ τῶν «οἰκονομικῶν». Δυνάμεθα ὅμως νὰ ἔχωμεν μείζονα ἀπόδοσιν παρὰ τοῦ σημερινοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὸν ἀκόλουθον, φρονούμεν, τρόπον.

Δὲν πρέπει νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς μόνην τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ καθήκοντος. Ἡ ἀντίληψις αὕτη διατηρεῖται ἀδιάπτωτος, ἐφ' ὅσον ὁ ὑπάλληλος ἔχει χαρακτῆρα καὶ οἰκονομικὴν αὐτάρκειαν. Δύναται ἐπίσης νὰ διατηρηθῆ καὶ ἐν παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου ζητήται θυσία. Εἶναι ὅμως νόμος φυσικὸς, ὅπως ἡ προσήλωσις αὕτη εἰς τὸ καθήκον ὑψίσταται βιθμιαίαν χαλάρωσιν, ἐφόσον ζητεῖται παρατεταμένη θυσία. Ἡ θυσία τῶν ἡμετέρων οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων ὑπῆρξε πλέον ἢ παρατεταμένη καὶ ἐπομένως πρέπει ἢ περὶ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ καθήκοντος ἀντίληψις αὐτῶν νὰ ἐνισχυθῆ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Ἐπερ, εἶναι τὸ ἐλατήριον πάσης ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, τοῦλάχιστον ἐν τῇ σημερινῇ ἀστικῇ κοινωνίᾳ. Οὐδὲ δύναμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον νὰ ἐξερθῆ ὑπεράνω τούτου, ἐφ' ὅσον οὐδὲν ἄλλο πλεονέκτημα παρέχομεν εἰς αὐτόν.

Τὸ Κράτος θὰ ἡδύνατο, καθ' ἡμᾶς, νὰ εἰσπαγγῆ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν οἰκονομικῶν του καὶ μερικᾶς ἀπὸ τὰς σκέψεις τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ, χωρὶς τὸ τοιοῦτον νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀντιβαλεῖον πρὸς τὸ σημερινὸν πνεῦμα τῆς κρατικοποιήσεως τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ πρὸς τὴν γενικὴν διεξοδικήν τάσιν τῶν σοσιαλιστικῶν ἀρχῶν.

Τὸ Κράτος θὰ ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸν οἶκον. ὑπάλληλον συνενδιαφερόμενον διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν Δημοσίων ἐσόδων.

Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ χορηγήσωμεν εἰς τὸν οἶκον. ὑπάλληλον τὸ ἀρ'

χικόν οργανικόν μικρόν μισθόν ὡς καὶ ποσοσιὰ ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ βεβαιουμένων ἐσόδων. Τὰ ποσοστὰ ἕμως ταῦτα δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὡς τὰ σήμερον παρεχόμενα ἴτοι πάγια καὶ ἀνεξάρτητα τῆς ἐργασίας του, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι χαρακτηριστῆρα συμμετοχῆς εἰς τὰ ἀποδιδόμενα ὑπὸ τῆς Οἴκην. Ἐφορίας ἔσοδα. Βεβαίως ἡ διανομὴ τῶν ποσοστῶν τούτων θὰ γίνεταί ἀναλόγως τοῦ μισθοῦ ἐκάστου, μεταξὺ τῶν εἰς ἐκάστην Ἐφορίαν ὑπαλλήλων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς αὐτὴν ἀνηκόντων πλέον τιμακῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Κέντρου, ἐπειδὴ οὗτοι θὰ εἶναι δικασταὶ τῶν ὑπερβασιῶν τῶν περιφερειακῶν ὑπαλλήλων, θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ ἐρισθῶσι ποσοσιὰ. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ εἴχομεν δύο σπουδαίαι ἀγαθὰ:

α) Ὅτι οἱ Ἐφοριακοὶ ὑπάλληλοι θὰ εἰργάζοντο μετὰ μείζονος ζήλου: τὰ σημερινὰ Δημόσια ἔσοδα θὰ ἤρξον κατὰ πολὺ χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἀντίστοιχος αὐξήσις τῶν σημερινῶν Δημοσίων δαπανῶν καὶ

β) Ἐὰν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν δύνανται νὰ διεξαγάγωσι δέκα άτομα, ἐντατικῶς ἐργαζόμενα, ἔχωσι σήμερον ταχθῆ εἰκοσι, φερ' εἰπεῖν, άτομα, οἱ δέκα φίλεργοι ὑπάλληλοι, διὰ νὰ ἔχωσιν ἀνώτερα ἔσοδα, θὰ προτινῶσι τὸν περιορισμὸν τῶν θέσεων, ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ αὐτῶν δὲν θὰ εὐνῶνται νὰ ἀνεχθῶσι τοὺς ὀκνηρούς, θὰ ἀποδιώξωσι τούτους καὶ θὰ ἐπέλθῃ ἐν τινὶ μέτρῳ αὐτοακαθάρσις τοῦ κλάδου.

Τὰ ὡς ἄνω ποσοσιὰ δὲν πρέπει νὰ ἔχωσιν ὄριον, ὡς π. χ. ἄλλοτε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῶσι τὸ τρίτον τοῦ μισθοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὦσιν ἀπερίοριστα διὰ νὰ εἶναι ἀπεριόριστον καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῶν φορολογικῶν ἐνδιαφέρον τοῦ ὑπαλλήλου. Ὁ συντελεστῆς ἕμως τοῦ υπολογισμοῦ τῶν ποσοστῶν τούτων πρέπει νὰ ἐξευρεθῆ τοιοῦτος, ὥστε αἱ συνολικαὶ ἀποδοχαὶ τοῦ ὑπαλλήλου νὰ μὴ φθάσωσιν ἐπίπεδον σκανδαλώδες.

Τὸ ἀνωτέρω σύστημα μισθοῦ καὶ ποσοστῶν, ἐν τούτοις, θὰ εἴχε καὶ δύο οὐσιώδη μειονεκτήματα:

α) Ἐὰν, μὲ τὰ σήμερον κρατοῦντα, δὲν εἶναι ἀσύνθετος τὸ φαινόμενον τοῦ ὑπερβολικοῦ ζήλου τῶν ὑπαλλήλων, μὲ τὸ σύστημα τῶν ἀπεριοριστῶν ποσοστῶν θὰ ἠδύνατο πολλάκις ὁ ζήλος οὗτος, λαμβάνων καὶ γενικωτέραν μορφήν, νὰ ἐκδηλωθῆ ὡς δυνάστευσις τῶν φορολογουμένων. Καλὴ ἕμως ἐπαγρύπνησις τοῦ Κέντρου ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ἰδίαι τῆ βοηθεία ἀρίστου σώματος Ἐπιθεωρητῶν, μηδὲν ἐχόντων ἕμωσον συμφέρον διὰ τὰ ἔσοδα τῆς ἐλεγχομένης Ἐφορίας, ὡς καὶ δίκαιαι ἀποφάσεις τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν ἢ ἐπιφέρωσιν ἀσφαλῆς ἀντίρροπον τοῦ μειονεκτήματος τούτου.

β) Ὅτι θὰ εἶνε περιζήτητοι αἱ τοποθετήσεις ὑπαλλήλων εἰς Ἐφορίας ἐχέουσας μεγάλα ἔσοδα, εἰς ἃς ὁ ὑπάλληλος διὰ τῆς αὐτῆς προσπά-

θείας θὰ ἔχῃ μείζονα ἀπόδοσιν εἰς φόρον καὶ συνεπῶς εἰς ποσοστά. Ἐν-
ταυθα δὲ θὰ εἴχομεν πολιτικὰς πιέσεις, παράπονα κλπ. Τὸ τοιοῦτον
ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ προληφθῇ, ἐὰν ὁ συντελεστὴς τῶν ποσοστῶν ὀρί-
ζετο κατὰ Οἶκον. Ἐφορίαν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου οἴκου. ἔτους, λαμ-
βανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἀποδόσεων τοῦ προηγούμενου ἔτους καὶ τοῦ
ἀριθμοῦ τῶν ὑπαλλήλων. Ὁ συντελεστὴς οὗτος θὰ ἠδύνατο νὰ ποικίλλῃ
κατ' Ἐφορίαν ἢ κατὰ τάξεις Ἐφοριῶν, ὀριζόμενος μεγαλύτερος διὰ τὰς
ἀγόνους τοιαύτας, οὕτως ὥστε νὰ ἐπέρχηται ἀκριβοδικαία, κατὰ τὸ ἐπι-
κτὸν, ἢ παροχὴ τῶν ἀμοιβῶν εἰς τοὺς οἶκον. ὑπαλλήλους.

2. Δι ο ι κ η τ ι κ ἂ τ ι ν α μ ἔ τ ρ α. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν
θὰ ὠφειλέ τις νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ τσοάκις λεχθέν, εἰτι οἱ ὑπάλληλοι πρέ-
πει νὰ καταστῶσιν ἀνεξάρτητοι τῶν πάσης φύσεως πολιτικῶν ἐπιφορῶν.

Πλὴν τούτου ὅμως, εἰδικώτερον, ὁ Οἶκον. Ἐφορος καὶ τὸ προσωπι-
κὸν τῆς Ἐφορίας πρέπει νὰ ἐξασφαλισθῶσιν ἀπὸ τῶν μεταθέσεων, ὀρι-
ζομένου ἀμεταθέτου ἐπὶ πενταετίαν.

Τὸ τοιοῦτον θὰ ὠφελήσῃ κατὰ πρῶτον τὸν ὑπάλληλον, εἰδὸτι οὗτος δὲν
θὰ διατρέχῃ, ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του, τὸν κίνδυ-
νον νὰ μετατεθῇ διὰ μόνον τὸν λόγον εἰτι ἀπήρετεν εἰς τοὺς τοπικοὺς
«παράγοντας».

Ἄλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦτο θὰ ἔχῃ μέγιστον ἀγαθόν, εἰδὸτι
ὁ ὑπάλληλος ἀφ' ἑνός, μὴ φοβούμενος τὴν ἀδικαιολόγητον μετᾶθεσιν,
θὰ ἐξετέλει κάλλιον τὸ καθήκον του καὶ ἀφ' ἑτέρου, παραμένων ἐν τῇ
αὐτῇ Ἐφορίᾳ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, τοῦλάχιστον ἐπὶ πενταετίαν, θὰ ἐγνώριζε
σὺν τῷ χρόνῳ καλῶς τὸν τε χαρακτῆρα τῶν φορολογουμένων καὶ τὰς
οἰκονομικὰς αὐτῶν συνθήκας. Εἶναι προφανές πόσον πολῦτιμον κεφάλαιον
διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν φορολογιῶν θὰ εἶναι ἡ τοιαύτη γνῶσις
προσώπων καὶ πραγμάτων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ὑπαλλήλου, ὡς καὶ τῶν
ἐν γένει ἰδιαιτέρων συνθηκῶν τῆς φορολογητέας ὄλης. Εἰς ἣν δὲ περι-
πτωσιν θὰ ἐπῆρχετο ὁ χρόνος τῶν μεταθέσεων, αὗται θὰ ὠφείλον νὰ
περιλαμβάνωσι μόνον τὸ τρίτον ἢ τὸ πολὺ τὸ ἑμίσιον τοῦ προσωπικοῦ διὰ
νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε εἰς τὴν Ἐφορίαν μνηστὰ διὰ τοὺς νεοαφικνουμέ-
νους.

Οἱ ἐκ τῆς στενῆς καὶ μακρᾶς γνωριμίας τοῦ φορολογουμένου μετὰ
τῶν ὑπαλλήλων κίνδυνοι δὲν εἶναι, φρονούμεν, τόσον σοβαροὶ ὥστε νὰ
ἐξουδετερώσωσι τ' ἀνωτέρω πλεονεκτήματα.

Σοβαριωτάτῃ ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι ἡ μέριμνα τῆς Πολιτείας διὰ
τὰς Νέας Χώρας Ἡ ἐπέκτασις τῆς Ἐπικρατείας εἰς αὐτάς
δὲν εἶχε σκοπὸν μόνον ἀπελευθερωτικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκπολιτιστικόν.
Μία δὲ τῶν σπουδαιωτέρων ἐκδηλώσεων τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι καὶ ἡ κα-
λὴ Φορολογικὴ Διοίκησις, ἣτις μάλιστα ὑποπίπτει εἰς τὴν ἄμεσον ἀντι-

ληψιν όχι μόνον τῶν οικονομικῶς καὶ διανοητικῶς ἀνωτέρων τάξεων, ἀλλὰ καὶ τῶν μαζῶν. Ἡ ἐπίδρασις μάλιστα αὐτῆς εἶναι ταχεῖα καὶ οὐχι λανθάνουσα. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονώμεν ὅτι εἰς τὰς Ν. Χώρας ἐγκαθίσταται καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν προσφύγων.

Ἡ Διοικητικὴ προσπάθεια πρέπει νὰ τείνη εἰς τὴν πλήρη ἀφομοίωσιν τῶν Ν. Χωρῶν πρὸς τὰς Παλαιάς, ἐπιδιωκομένης ὡς εἰδὼν τε εὐρυτέρας κοινωνικῆς διασταυρώσεως. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φορολογουμένου εἶνε λεπτοτάτη. Πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἐμπιστοσύνης, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἀπελευθερωθεὶς κάτοικος τῶν Ν. Χωρῶν ἐμβλέπει πρὸς τὴν Διοίκησίν μας καὶ νὰ τῷ πρραστήσωμεν, ὅτι αὕτη εἶναι: ἀνώτερα ἐκείνων, ἅς μέχρι τοῦδε ἐγνώρισε.

Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ τῷ δημιουργήσωμεν καὶ νὰ τῷ ἐδραιώσωμεν τὴν συνείδησιν τοῦ εὐλακρυνεῖς φορολογουμένου πρὶν ἢ εὖτος διδαχθῆ τὰ τεχνάσματα τῶν καταστρατηγήσεων. Θὰ τῷ ἐμφανίσωμεν τὰς καλύτερας ἀπόψεις τῆς ἡμετέρας νοστορίας καὶ θὰ σταχυολογήσωμεν τὰς ἀπόψεις ἐκείνας, καθ' ἃς ἡ ἰδική του νοστορία ὑπερέχει τῆς ἡμετέρας. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐξελληνίσωμεν καὶ τὰ ἐλάχιστα ξένα στοιχεία, ἰδίως τὰ ἐν Μακεδονίᾳ, τὰ ὁποῖα, εἰς πᾶσαν δυσφορίαν των κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως, ἀκούουσι τὴν ἐνεδρεύουσαν προτροπὴν ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας, διὰ τὴν ὁποίαν πάντες γνωρίζομεν ὅτι δραστηριῶς ἐργάζονται ξένοι πρόπαγάνδαι.

Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν εἶναι: εὐχερές, οὐδὲ ἔργον τοῦ τυχαίου ὑπαλλήλου. Θὰ κατορθωθῆ διὰ συστηματικῆς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας στρατιᾶς οικονομικῶν ὑπαλλήλων ἐπιλέκτων, ἀνωτέρας ἠθικῆς καὶ καλῶν ψυχολόγων, δυναμένων νὰ ἐξεθρῶσιν ὑπεράνω «ἄρθρων καὶ ἐδαφίων».

Σήμερον ὅμως θεωρεῖται ἐξορία ἢ τοποθέτησις οικονομικοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὰς Ν. Χώρας. Οὐδὲ δυνάμεθα πάντοτε νὰ ἐπικαλώμεθα διὰ μίαν τοιαύτην τοποθέτησιν τὸν πατριωτισμὸν τοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἔχει τὴν θέσιν ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα. Πρέπει ν' ἀμφίψωμεν καλῶς τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς τοποθετηθησομένους εἰς τὰς ἐν ταῖς Ν. Χώραις θέσεις, διὰ νὰ καταστῶσιν αὐταὶ περιζήτητοι παρὰ τῶν ἰκανῶν ὑπαλλήλων. Ἐπομένως πρέπει νὰ θεσπισθῶσι πρόσθετοι ἀμοιβὰὶ ἐπὶ πλέον τῶν ὀριζομένων διὰ τὰς θέσεις τῆς Π. Ἑλλάδος.

Τέλος πρέπει νὰ καταστή ὑποχρεωτικὸν διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Κέντρου ν' ἀποσπῶνται εἰς τὰς περιφερειακὰς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὧρισμένου χρόνου, ἢ δὲ προαγωγή εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Τμηματάρχου ἐν τῷ Ἰπουργεῖῳ νὰ ἔχη ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τὴν ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Κέντρου εἰς τινὰ τῶν περιφερειακῶν ὑπηρεσιῶν, ἐκ τοῦ ἔτους δὲ τούτου τὸ ἐν τρίμηνον τοῦλά-

χιστον νὰ ἔχῃ διανωθῆ, εἰς πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐν ταῖς Νέαις Χώραις.

Τέλος θὰ ἠδύναντο νὰ ληφθῶσι καὶ ἄλλα τινὰ δευτερεύοντα μέτρα περὶ ὧν δὲν θέλομεν ἐνταῦθα ἀσχοληθῆ, ἵνα ἰτέρα εἰς σημασίαν πρέπει νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὴν σύγκλησιν Συνεδρίων Οἰκονομικῶν Ἐφόρων. Τοιοῦτον Συνέδριον πρέπει νὰ συγκαλεῖται κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν ἐκ τοῦ συνέλου τῶν Οἴκων. Ἐφόρων ἢ κατ' ἔτος ἐκ τοῦ ἡμίσεος ἢ τοῦ τρίτου αὐτῶν, ὥσπερ ὥστε ἕκαστος Ἐφορος νὰ μετέχῃ τοῦ Συνεδρίου ἀπ᾽ ἐν τῇ διετίᾳ ἢ τῇ τριετίᾳ. Ὡς ἐποχὴ σύγκλησεως τοῦ Συνεδρίου πρέπει νὰ ἐκλεγῆ ἑκαίνη, κατ' ἤν ἢ ἐν τῇ δευθύνσει τῆς Οἴκων. Ἐφορίας ἀναπλήρωσις τῶν Οἴκων. Ἐφόρων εἶναι εὐχερεστερά.

Τὰ ἀγαθὰ τοῦ Συνεδρίου εἶναι προφανῆ. Ὁ Ἐφορος θ' ἀναπτύξῃ τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ μιᾷ ἐκάστης τῶν φορολογικῶν, θὰ ἐκθέσῃ τὰς δυσκολίας ἃς συναντᾷ, θὰ ἐπιλύσῃ τὰς ἀπορίας του, θὰ ὑποδείξῃ τὰς ἐπινεκτέας τροποποιήσεις, θὰ ἐκφράσῃ τὸ παράπονά του κλπ. καὶ θὰ ἀκούσῃ τὰς γνώμας τῆς Διοικήσεώς του προφορικῶς καὶ ἐν ἑκτάσει. Εἰς τὸ Συνέδριον θὰ δύνανται ν' ἀνακοινῶνται καὶ ἐκθέσεις ἀπόντων Ἐφόρων. Ἡ ὠφέλεια τοῦ Συνεδρίου θὰ στρέφεται πρὸς ἀμφοτέρας τὰς κατευθύνσεις, τὴν τε κεντρικὴν καὶ τὴν περιφερειακὴν, εἰ δὲ Οἴκων. Ἐφοροί, ἐν τῇ ἀμίλλῃ καὶ τῇ φιλοτιμίᾳ τοῦ νὰ ἔχωσι καλὴν παράστασιν ἐν τῷ Συνεδρίῳ, θὰ καταστῶσιν ἐμβριθέστεροι, παρατηρητικώτεροι καὶ μεθοδικώτεροι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των.

Καὶ ἤδη εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ τρίτου θέματος τοῦ ἀφορῶντος τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν διὰ τὰς νέας φορολογίας προπὸνῆσιν τῶν ὑπαλλήλων.

3. Μόρφωσις καὶ προπὸνῆσις τοῦ προσωπικοῦ. Πᾶσα μεταρρύθμισις, ὡς γνωστόν, ὡς ἐκπροσωποῦσα νέας τάσεις, εἶναι ἀρχικὸν κτήμα νεαζόντων πνευμάτων καὶ ἐρείζεται πάντοτε ἐπὶ τῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς τῶν νέων. Καὶ ἡ μεταρρύθμισις τῆς Ἀμείσου ἡμῶν Φορολογίας ἔπρεπε νὰ στηριχθῆ κατὰ πρῶτιστον λόγον ἐπὶ τοῦ ὑπαλλήλικου στοιχείου, τοῦ δυναμένου νὰ ἐνβουσιασθῆ ἐκ τῆς ἰδέας. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ τὸ μέγιστον μέρος τῆς πρῶτου τῆς Ἐθνικῆς τῆς Οἰκονομίας ὀφείλει εἰς τὸ ὅτι τὰς θέσεις τῶν στελεχῶν τῆς συμπληροῖ διὰ νέων, οἱ ὅποιοι στεροῦνται μὲν, τῇ ἀληθείᾳ, τοῦ κολυτίμου στοιχείου τῆς μακρᾶς πείρας, ἔχουσιν ὅμως ἔτι πολυτιμότερα στοιχεῖα ἐπιτυχίας ἤτοι τὸ θάρρος, τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὴν νεανικὴν ὀρμὴν, ἀρκεῖ νὰ ἔχωσι τύχει ἐπαρκοῦς προπαρασκευαστικῆς μορφώσεως ἐν σχολείῳ.

Ἡ πρώτη σκέψις ἐπομένως τῆς ἡμετέρας Διοικήσεως, μετὰ τὴν με

ταρρύθμισιν, θὰ ὤρπειε νὰ εἶναι ἡ σύστασις εἰσικοῦ Σχολείου, εἰς τὸ ὅποιον νὰ φοιτήσωσι καὶ ἐκμάθωσι τὰ τῶν νέων φορολογιῶν, ἀπὸ τε θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς ἀπόψεως, οἱ νέοι ἐκ τῶν Ἑφοριακῶν ὑπαλλήλων κατὰ σειρὰς. Οἱ ἐκ τοῦ Σχολείου ἐξερχόμενοι, ὄχι μόνον θὰ ἦσαν οἱ συλλοβάται τῶν νέων φορολογιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς φορολογουμένους θὰ ἐπεξήγουν τὰς διατάξεις τῶν νόμων, τῶν ὁποίων ἡ ἐφαρμογὴ θὰ καθίστατο τοιοῦτοτρόπως εὐχερεστέρα.

Τὸ τοιοῦτον ἔμως, καίτοι ἐπανεληγμένως τότε προταθὲν, παρελείφθη μὲ τὴν δικαιολογίαν τῶν «ἐπειγουσῶν ἀναγκῶν ἐν ταῖς Οἰκονομικαῖς Ἑφορίαις». Ἐν τούτοις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐλειτούργησεν ἐπὶ ἐξάμηνον, παρὰ τῇ Οἰκον. Ἑφορίᾳ Πειραιῶς, ἀνεπισήμως, «Φροντιστήριον Ἐμπεροτεχνῶν», οὗτοινο: τ' ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἀρκούντως εὐχάριστα.

Ἡδὴ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν, καθίσταται ἀπαραίτητος ἡ σύστασις Σχολῆς Οἰκονομικῶν Ὑπαλλήλων, χωρὶς ν' ἀναμνηται ἡ σύστασις γενικῆς Σχολῆς Δημῶσιων Ὑπαλλήλων, ἣτις τοσάκις συνεζητήθη διὰ νὰ παραπέμπεται πάντοτε εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλῆνδασ. Τὰ μεταπολεμικὰ Δημόσια Οἰκονομικὰ ὀφείλουσι νὰ λάβωσιν ἐπιστημονικὴν κατεύθυνσιν, ἡ ὅποια μόνον διὰ καλῶν ἐφαρμοστῶν θὰ ἐπιτευχθῇ.

ΣΤ'. Σχολὴ οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων.

Ἡ Σχολὴ, συσταθησομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Ὑπουργείου, θὰ ἔχη ὡς κύριον σκοπὸν τὴν συμπλήρωσιν τῆς νομικῆς, οἰκονομικῆς καὶ τεχνικῆς μορφώσεως τῶν ὑπαλλήλων.

Ἡ φοίτησις τῆς Σχολῆς πρέπει νὰ εἶναι διετής, ἐξαιρετικῶς δὲ διὰ τοὺς κερτημένους δίπλωμα Πανεπιστημιακὸν θὰ εἶναι μονοετής, ἕκαστον δὲ ἔτος θὰ περιλαμβάνῃ ὀκτάμηνον θεωρητικὴν διδασκαλίαν καὶ τετράμηνον πρακτικὴν ἐξάσκησιν.

Εἰς τὴν Σχολὴν δεόν νὰ φοιτήσωσιν οἱ ὑπάλληλοι τῆς κεντρικῆς καὶ τῶν περιφερειακῶν ὑπηρεσιῶν, τὰ δὲ διδασκόμενα ἐν αὐτῇ μαθήματα δεόν νὰ εἶναι :

Κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔτος, εἰς τὸ ὅποιον δὲν θὰ φοιτῶσιν οἱ κερτημένοι Πανεπιστημιακὸν πτυχίον

1. Στοιχεῖα Δημῶσιου Δικαίου
2. > Ἰδιωτικοῦ >
3. > Ἐμπορικοῦ >

4. Λογιστικὴ

5. Στοιχεῖα Πολιτικῆς Οἰκονομίας καὶ περὶ νομίματτος, πίστεως καὶ συναλλάγματος.

Κατὰ δὲ τὸ δεύτερον ἔτος, εἰς τὸ ἔπειτα θὰ φοιτῶσι καὶ οἱ κεκτημένοι Πανεπιστημιακὸν Δίπλωμα:

1. Διοικητικὸν Δίκαιον καὶ Δίκαιον τῶν Δημῶσεων ὑπαλλήλων
2. Λογιστικὴ
3. Πολιτικὴ Οἰκονομία
4. Δημοσιονομία
5. Στατιστικὴ
6. Δημόσιον Λογιστικὸν καὶ Ταμιακὴ Νομοθεσία.

7. Νομοθεσία Ἀμείνων Φόρων (θεωρητικὴ ἀνάλυσις καὶ πρακτικὴ ἐξάσκησις ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τοῦ ἐλέγχου) ἢ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὑπαλλήλου, Νομοθεσία Τελωνειακὴ καὶ Ἐμμέσων ἐν γένει Φόρων (θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς).

8. Ὁργανισμὸς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Δύναται ὡσαύτως νὰ προστεθῇ καὶ ἄλλο τι ἐπιδοθητικὸν μάθημα, αἱ δὲ ἐξετάσεις πρέπει νὰ ἐνεργῶνται μετὰ τὸ πέρας τῆς πρακτικῆς ἐξάσκησεως.

Τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς εἶεν ν' ἀναγνωρισθῇ ἰσότιμον πρὸς τὰ Πανεπιστημιακὰ, νὰ ὀρισθῇ δὲ οἷτι μετὰ πάροδον ὀρισμένου χρόνου, π.χ. πενταετίας, εὐθείας δύναται νὰ προαχθῇ εἰς βαθμὸν Τμηματάρχου ἐν τῷ κέντρῳ ἢ ἐν περιφερειακῷ κλάδῳ ἂν μὴ κέκτηται τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς.

Δύναται νὰ ἐπιτραπῇ νὰ φοιτήσωσιν εἰς τὴν Σχολὴν καὶ σπουδασταὶ ἐξωτερικοὶ, ὁγλ. μὴ ὑπάλληλοι, οἵτινες ὅμως εἰς δύναται νὰ μετασχωσὶ τῆς πρακτικῆς ἐξάσκησεως, τυγχάνοντες τοῦ πτυχίου ἐπὶ τῇ βίσει τῆς εἰς τὰ λοιπὰ ἐπιδόσεως αὐτῶν.

Οἱ σπουδασταὶ θ' ἀπορραπασθῶσιν ἀπὸ ἐκάστην ὑπηρεσίαν ἐκ περιτροπῆς, κατ' ἀναλογίαν μὴ ὑπερβαίνουσιν τὸ 1/5 τοῦ προσωπικοῦ. Οἱ σπουδασταὶ, πλὴν τῶν ἐξωτερικῶν, θὰ θεωρῶνται ὡς διατελοῦντες ἐν ἐκπαιδευτικῇ ἀδείᾳ, θὰ λαμβάνωσι πλήρεις ἀποδοχὰς τοῦ βαθμοῦ των, δυνάμενοι καὶ νὰ προαχθῶσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φοιτήσεώς των τῇ προηγούμενῃ εὐμενὲι γνωμοδοτήσῃ καὶ τῆς Σχολῆς, ὑποχρεοῦνται ὅμως νὰ παράσχωσιν ἐμπράγματα ἐγγύησιν, ἀνελαμβάνοντες τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως, μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν, ὑπηρετήσωσιν εἰς τὸ Δημόσιον ἐπὶ μίαν ἢ δύο τριετίας ἀναλόγως τῶν ἐτῶν τῆς φοιτήσεώς των.

Οἱ ἐκ τῶν σπουδαστῶν ὄντες ὑπάλληλοι ὑπόκεινται εἰς πάσας τὰς περὶ ὑπαλλήλων τοῦ κλάδου ἐξ οὗ προέρχονται διατάξεις, ἐν περιπτώσει δὲ ἀπορρίψεως ἢ ἀποβολῆς των ἐκ τῆς Σχολῆς, καταλογίζονται εἰς βᾶρος των αἱ καταβληθεῖσαι εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φοιτήσεως ἀποδοχαὶ, εἰσπραττόμεναι ὡς Δημόσιον ἔσοδον.

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ὁ ὑπάλληλος ἐπανερχεται κατὰ προτίμησιν εἰς τὸν κλάδον, ἐξ οὗ προήλθεν.

Τὰ τῆς Διευθύνσεως, Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ, Διδακτικοῦ Συμβουλίου, ἑξετάσεων καὶ βαθμολογίας δύνανται νὰ ὀρισθῶσι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἰσχύοντα διὰ τὰς Πανεπιστημιακὰς καὶ Ἀνωτάτας πρακτικὰς Σχολάς. Τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν θέλει ἐκλεγῆ μεταξὺ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ὡς καὶ μεταξὺ τῶν δοκιμωτέρων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς θὰ ὤφειλε νὰ εἰσπληρωθῶσι: σπουδάζονται κατὰ τὰ 23 ἐκ τοῦ Ἐφορικοῦ κλάδου, ἕστις σήμερον ἔχει τὴν μεγαλύτεραν ἀνάγκην προπονήσεως εἰς νέας φορολογίας καὶ κατὰ τὸ 13 ἐκ τοῦ κέντρου καὶ τῶν λοιπῶν κλάδων. Ὡς αὐτῶς θὰ ἦτο ὀρθὸν νὰ προτιμηθῆ ἡ ἡ σύστασις τῆς 2ας τάξεως, διότι μετὰ ἐννεάμητον φοίτησιν θὰ ἔχωμεν ἀρίστους ὑπαλλήλους.

Ἡ πραγματικὴ δαπάνη, ἣτις θ' ἀπαιτηθῆ ἐτησίως διὰ τὴν 2αν τάξιν δύναται νὰ προϋπολογισθῆ κατὰ προσέγγισιν εἰς 3 ἑκατ. δραχμῶν, ὡς ἀκολουθῶς, λαμβανομένης ὡς βάσεως ἀριθμοῦ σπουδαστῶν 150:

α) Ἐνοίκιον ἐτήσιον	Δρ.	120.000.—
β) Ἀπόσβεσις ἐξόδων ἐγκαταστάσεως τῆς Σχολῆς	»	200.000.—
γ) Μισθοὶ διδακτικοῦ καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ καὶ διάφορα ἐξόδα	»	300.000.—
δ) Ἀποδοχαὶ 150 ὑπαλλήλων ἐπὶ 9 μῆνας (δὲν ὑπολογίζομεν τρεῖς μῆνας ἐκ τοῦ τετραμήνου τῆς πρακτικῆς ἐξασκήσεως, διότι εἰ ὑπάλληλοι θὰ ἔχωσι κατ' αὐτὸ ἀπόδοσιν) πρὸς δρ. 1500 μηνιαίως	»	2.025.000.—
ε) Ὀδοιπορικὰ τῶν ὑπαλλήλων σπουδαστῶν (δὶς)	»	300.000.—
	Δραχ.	<u>2.945.000.</u>

Ἡ ἀνωτέρω δαπάνη πιθανώτατον εἶναι νὰ φανῆ, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὄχι μικρά, συνδουαζομένη δὲ μὲ τὴν ὑπηρεσιακὴν καθυστέρησιν, ἡ.ε., θὰ προκληθῆ ἐκ τῆς ἀποσπάσεως τῶν σπουδαστῶν ἀπὸ τὰ ὑπαλλήλ.κ.κ. τῶν καθήκοντα, ἐνδεχόμενον ν' ἀγάγη εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι ἡ σύστασις τῆς Σχολῆς εἶναι ἀσύμφορος «ἐπὶ τοῦ παρόντος».

Φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι ἡ ἀπόδοσις τῶν ὑπαλλήλων μετὰ τὴν ἐξέδον ἐκ τῆς Σχολῆς θὰ εἶναι τόσον σπουδαία, ὥστε ἡ δαπάνη αὐτῆ θ' ἀπέδειχθῆ τάχιστα παραγωγικωτάτη.

Ἡ μεγάλη ὅμως ὠφέλεια ἐκ τῆς Σχολῆς θὰ καταστῆ ἐν ῥῆτι μετὰ πενταετίαν, πρέπει δὲ ἀπὸ τοῦδε νὰ μεριμνήσωμεν διὰ νὰ εἰπωμεν τότε καλὴν φοροτεχνικὴν ὑπηρεσίαν.

Ἡ συσταθησομένη Σχολὴ Οἰκονομικῶν Ὑπαλλήλων θὰ ἐκπληρώσῃ καὶ παρεπόμενον σκοπὸν ἀφροσιώτως τῶν ἀνομοιογενῶν σήμερον ὑπαλληλικῶν στοιχείων τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας, καταργουμένου τοῦ σώματος τῶν ἐμπειροτεχνῶν. Εἰδικώτερον ὡς πρὸς τὸ σῶμα τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ ὀρισθῶσι περὶ τὰς τριάκοντα θέσεις ἐξ ἐμπείρων περὶ τὰ ἐμπορικὰ, εὐμοιρῶντων δὲ καὶ ἑλλης μορφώσεως, εἰς οὗς, ἀμειβομένους ἀδρῶς, θὰ δύνανται ν' ἀνατεθῶσιν οἱ πολύπλοκοι ἐλεγχοὶ φορολογουμένων.

Ἡ εἰς τὴν ἀνωτέρω Σχολὴν φοίτησις ὄχι μόνον θὰ παράσχη εἰς τοῦς ὑπαλλήλους ἀρτιωτέραν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, ἰδίᾳ οἰκονομικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν μόρφωσιν αὐτῶν θὰ προσαρμόσῃ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἰσχυροῦσης φορολογικῆς νομοθεσίας.

Ἰδιαιτέρην ὠφέλειαν θ' ἀποκομίσωσιν οἱ ἤδη πειραμένοι ὑπάλληλοι, οἱ ὅποιοι, διερχόμενοι τῆς Σχολῆς, θὰ δυνηθῶσι νὰ συζητήσωσι καὶ νὰ ἐπιλύσωσι, τῇ ἀρωγῇ τῆς ἐπιστήμης, τὰς ἀπορίας, αἷσινες ἐγεννήθησαν εἰς αὐτοὺς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των.

Ἄλλ' ἀκόμη μεγαλύτερα θὰ εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῆς Σχολῆς ἐπὶ τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως καὶ τῆς νοητικότητος τῶν ὑπαλλήλων, οἷσιν, ἀναπνέοντες τὸν ἀκαδημαϊκὸν ἀέρα τῆς Σχολῆς, ἀσφαλῶς θὰ ἐξαρθῶσιν εἰς ὑψηλότερον ψυχικὸν ἐπίπεδον καὶ θὰ καταστῶσι σκαπανεῖς ἀνωτέρου πολιτισμοῦ.